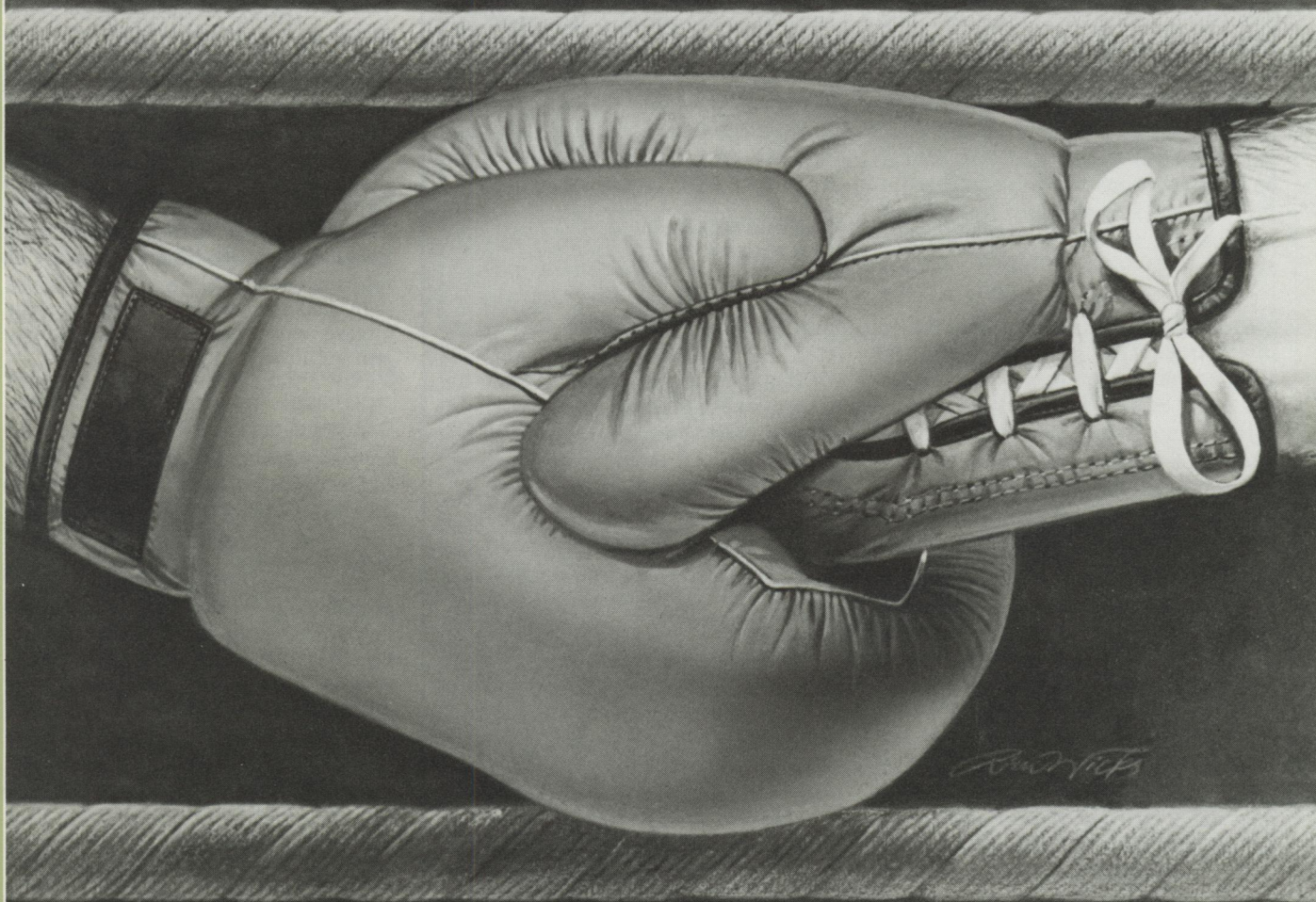

het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

Wat is het ware evangelie?
Ziet u iets over het hoofd?

**HOE MEN CONFLICTEN
KAN OPLOSSEN**

het **GOEDE NIEUWS** van de wereld van morgen

1e jaargang No. 6

juli/augustus 1982

Artikelen:

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Wat is het ware evangelie?	2
Hoe men conflicten kan oplossen	5
Ziet u iets over het hoofd?	8
Ministudie: Christus leert ons hoe te bidden	11
Kerknieuws	13
Wat is de beste leeftijd om te trouwen?	17

ALGEMEEN HOOFDREDACTEUR: **Herbert W. Armstrong**
EINDREDACTEUR: **Dexter H. Faulkner**

ASSISTENT-REDACTEUREN: **Sheila Graham, Norman Shoaf**
ILLUSTRATIES: **Greg S. Smith, Minette Collins Smith**

Uitgegeven door de Worldwide Church of God
UITGEVER: **Herbert W. Armstrong**
FINANCIËEL BELEID: **Leroy Neff**
PRODUKTIE EN DISTRIBUTIE: **Roger G. Lippross**
REGIONAAL DIRECTEUR: **Bram de Bree**

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH UTRECHT
(Nederland)

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b. © 1982 Worldwide Church of God. PRINTED IN U.S.A.

OMSLAG: Het leven is vol persoonlijke conflicten! God openbaart echter in de Bijbel levende wetten die, als ze worden toegepast, succesvolle onderlinge relaties versterken. Lees het artikel „Hoe men conflicten kan oplossen” dat op pagina 5 begint. Illustratie door Ren Wicks.

Brieven

Deur geopend

De eerste uitgave van HET GOEDE NIEUWS VAN DE WERELD VAN MORGEN heeft reeds zijn grote waarde bewezen. Voor het eerst bereiken de artikelen vanuit Pasadena, naast de brieven van de Heer Armstrong, rechtstreeks vele niet-Engelssprekenden. Hiermee is „binnen” het Werk een belangrijke deur geopend. Maar ook voor hen die de Engelse taal beheersen is dit blad een rijke aanvulling. De inhoud is een uitermate goede afspiegeling van de titel HET GOEDE NIEUWS VAN DE WERELD VAN MORGEN en vooral gericht op hen die bij het Werk betrokken zijn. Bovendien is dit, voor zover mij bekend, het eerste familieblad. Prettig en nuttig om met het hele gezin, eventueel gezamenlijk, te bestuderen.

Al is de druk in zwart-wit, ook deze eerste uitgave toont aan dat Pasadena zichzelf hoge kwaliteitsnormen heeft gesteld. Zo geeft dit blad de feiten van levensbelang in letterlijke zin „zwart op wit” aan ons door.

In dankbaarheid hebben we de eerste uitgave ontvangen, met belangstelling zien we uit naar de volgende.

H.K., Coevorden

Cadeau

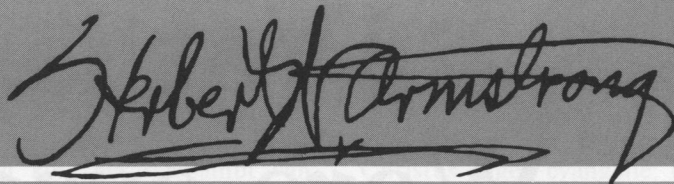
Naar aanleiding van het verschijnen van uw blad HET GOEDE NIEUWS VAN DE WERELD VAN MORGEN wil ik u graag kenbaar maken hoezeer mijn vrouw en ik uw werk waarderen.

Reeds vele jaren hebben wij uw maandblad DE ECHTE WAARHEID (gratis) mogen lezen, met als resultaat een beter begrip van de situatie waarin de wereld vandaag de dag verzeild is geraakt. Vooral de hoofdredacteur, de heer Herbert W. Armstrong, windt er geen doekjes om, als hij de vinger op de zere plek legt, namelijk het menselijke egoïsme, de drijfveer voor alle afbraak.

De titel HET GOEDE NIEUWS VAN DE WERELD VAN MORGEN heeft bij ons hoge verwachtingen gewekt, en die zijn inderdaad waargemaakt. Onder andere door het artikel over de geboorte in Gods gezin, met een citaat zoals Openb. 21:3-4.

Wij beschouwen dit nieuwe blad als het zoveelste cadeau, dat de heer Herbert W. Armstrong ons en de gehele wereld wil schenken, en wat dat betreft zijn op hem de woorden van toepassing uit 1 Kor. 4:14-16, dat hij door middel van het Goede Nieuws onze vader is geworden in Christus Jezus.

Heer en mevr. K., Twello

Dus u hebt problemen, moeilijkheden en zorgen?

Sommige mensen schijnen te denken dat *Gods* volk geen beproevingen of tests heeft te ondergaan, maar gezegend wordt met een leven dat voortdurend gladjes verloopt.

Ten aanzien van mijn persoonlijke verantwoordelijkheden in het leiden van dit grote, belangrijke, steeds groeiende Werk van God, kan ik dat niet beamen en vind ik niet dat de weg gemakkelijk begaanbaar was, zonder obstakels. Ik ben herhaaldelijk geconfronteerd met beproevingen, problemen en tests.

Er hebben zich ernstige crises voorgedaan. Er is werkelijke vervolging geweest. Men heeft mij opzettelijk, uit boosaardigheid, op leugenachtige en gewetenloze wijze in een verkeerd daglicht gesteld. Eén bepaalde vijand liet een lijst met 20 punten drukken en circuleren, waarvan hij beweerde dat ik ze geloofde en leerde — en ik geloofde of leerde er niet één van.

In het Werk van de levende God hebben we misleidende, kwaadwillige en meedogenloze tegenstand ondervonden. Herhaaldelijk moeten hindernissen genomen worden. Voortdurend vragen problemen om een oplossing. Voor al deze dingen is onwrikbaar geloof nodig, volharding, vastberadenheid, voortdurend gebed om wijsheid en vertrouwen op God voor leiding en bescherming.

Onderwijst de Bijbel dat ware christenen, die God gebruikt, een effen gebaande weg zullen gaan? Hadden de mannen van God, wier leven God behaagde, zoals in de Bijbel is opgetekend, alleen maar een gemakkelijk leventje of kregen zij doorlopend te maken met beproevingen,

tests en allerlei zorgen — waardoor zij voortdurend gedwongen waren om het uit te schreeuwen tot God om bevrijding.

En waarom?

Luister naar Gods eigen onderrecht:

„Talrijk zijn de rampen van de *rechtvaardige*, maar uit die alle redt hem de Here” (Ps. 34:20).

„Want ik was afgunstig op de hoogmoedigen, toen ik de voorspoed der goddelozen zag . . . in de kwelling der stervelingen delen zij niet . . . Zie, zo zijn de goddelozen, altijd onbezorgd vermeerderd zij het bezit . . . De ganse dag word ik geplaagd, mijn bestraffing is er elke morgen” (Ps. 73:3-14).

„Wij moeten door *veel verdrukkingen* in het Koninkrijk Gods ingaan” (Hand. 14:22, *Leidse Vert.*).

„Trouwens, allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, *zullen vervolgd worden*” (2 Tim. 3:12).

„Indien wij volharden, zullen wij ook mede als koningen heersen” (2 Tim. 2:12).

„Want gelijk het lijden van Christus overvloedig over ons komt, zo valt ons door Christus ook overvloedig vertroosting ten deel. Worden wij verdrukt, het is u tot troost en heil; worden wij getroost, het is u tot een troost, die zijn kracht toont in het doorstaan van hetzelfde lijden, dat ook wij ondergaan” (2 Kor. 1:5-6).

Maar is God dan onredelijk? Haat Hij christenen en straft Hij hen, terwijl Hij van de goddelozen houdt en hen voorspoed geeft? Volstrekt niet!

Er wordt een machtig doel beoogd met de beproevingen, tests en verdrukkingen die de christen heeft te verduren. Want deze vormen de middelen om sterk karakter te ontwikkelen — om loyale, krachtige christenen te kweken.

God zégent de goddelozen niet met rijkdom — zij verwerven deze meest-

al op één of beide van de volgende manieren: door er hun hart en zinnen op te zetten om deze rijkdom te verwerven en dit ten koste van alle andere dingen na te blijven streven, totdat, zonder dat zij het zich realiseren, het geld hun god wordt en hun leven verwoest; of op oneerlijke wijze.

God zegent echter hen die Hem eerst zoeken — niet altijd met veel geld en grote rijkdom, maar wel altijd, uiteindelijk, met materiële voorspoed, die zij anders niet zouden hebben gehad. „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid”, spoorde Jezus aan, „en dit alles [materiële voorspoed met betrekking tot onderdak, voedsel en kleding] zal u bovendien geschonken worden” (Matth. 6:33). Dat is wat Jezus beloofde.

God ziet graag dat het zijn dienaren goed gaat. Hij zegt dit door de mond van David en Johannes. Hij corrigeert en straft iedere zoon die Hij liefheeft. Hij staat toe dat zijn ware kinderen veel lijden — in moeilijkheden en zorgen raken, en beproevingen en tests krijgen te verduren om hen te sterken.

Maar als wij deze tests doorstaan, hoe zwaar deze misschien ook zijn — en als we eerst onze God, zijn gerechtigheid en zijn Koninkrijk zoeken en tegelijkertijd materiële belangen op de tweede plaats in ons hart zetten, dan zal God op de tijd die Hij geschikt acht, zijn kinderen altijd voorspoed geven, ook op materieel gebied!

„Maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt” (Rom. 5:3). Verdrukking brengt derhalve veel goeds in en voor ons voort.

„Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking [beproevingen] valt, want gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt” (Jak. 1:2-3).

(Zie verder pagina 21)

Wat is het Ware evangelie?

Wat is het ware evangelie dat door Jezus werd verkondigd? Verkondigde Paulus aan de heidenen een ander evangelie? De waarheid over het Koninkrijk van God wordt hier duidelijk gemaakt.

door Herbert W. Armstrong

Waarom moet er tegenwoordig in alle facetten van het leven toch zo'n verwarring heersen? De godsdienst heeft eigenlijk als functie de weg te wijzen. Maar ook daar treffen we slechts spraakverwarring aan: honderden godsdienstige groeperingen en sekten, in een Babylon van onenigheid.

Zelfs binnen de officiële christelijke godsdienst van de Westerse wereld zien we verschillende sekten en denominaties die allemaal verschillende *evangelies* prediken! Sommigen duiden hun evangelie aan als „het evangelie van Jezus Christus”. Anderen noemen *hun* evangelie „het evangelie van behoud”. Weer anderen belijden „het evangelie der genade”, nog weer anderen „het evangelie van het Koninkrijk”. En velen zweren tegenwoordig bij een modern „sociaal evangelie”, terwijl weer anderen hun evangelie „de Israëlboodschap” noemen.

Hoe komt het dat men het enige ware evangelie dat God door Jezus Christus heeft gezonden is kwijtgeraakt?

Hoeveel evangelies zijn er?

Maakt het eigenlijk wel iets uit welk evangelie wij geloven? Luister

naar het antwoord van de Eeuwige God zoals dat geïnspireerd staat opgeschreven in Paulus' brief aan de Galaten, het eerste hoofdstuk, het 8e en het 9e vers:

„Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, *afwijkend* van hetgeen wij u verkondigd hebben, *die zij vervloekt!*” En het wordt zelfs tot een *dubbele* vloek uitgesproken! Want het volgende vers zegt: „[Ik zeg het] thans *nog eens*: indien iemand u een ander evangelie predikt, *afwijkend* van hetgeen gij ontvangen hebt, *die zij vervloekt!*”

Hoe komt het dan dat de wereld *dat* evangelie uit het oog heeft verloren? Hoe komt het dat de mensen tegenwoordig allerlei *verschillende* evangelies geloven?

Dit is een verbazingwekkende, ongelooflijke toestand! U zou erdoor uit passieve onverschilligheid moeten opschrikken. Uw persoonlijke eeuwigheid staat op het spel! Dit is niet zomaar een of andere onbelangrijke aangelegenheid zonder gevolgen!

Jezus Christus heeft gezegd dat het teneinde behouden te worden noodzakelijk is *het evangelie te geloven!* Toch weten de meeste van de honderden miljoenen mensen van vandaag niet wat dat evangelie is! Bij zijn afscheid van de apostelen gaf Hij hen, naast het bouwen van zijn Kerk, als zijn dienaren de volgende opdracht: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt *het evangelie!*” (Markus 16:15). Zij

moesten dus het evangelie verkondigen.

Vervolgens zei Jezus: „Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden” (vers 16). Let er goed op dat Jezus zei: „Wie *gelooft* . . .” Wat moet iemand geloven? Welnu, datgene wat zij verkondigden natuurlijk: het evangelie! Niet zomaar een evangelie. *Het* evangelie! *Op het gezag van Jezus Christus* is het een noodzaak precies datzelfde evangelie te geloven teneinde behouden te worden! En om het ware evangelie te kunnen *geloven*, moeten we eerst *weten* wat het is!

Bij wie en waar vindt het ware evangelie zijn oorsprong? Bij Christus? Nee, niet bij Christus!

De boodschap uit de hemel

God de Vader had beloofd vanuit de hemel een boodschapper naar deze wereld te zenden met een boodschap van hem, God de Vader. God had dat beloofd in Maleachi 3:1: „Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal [en die bode was, zoals Markus 1:2 verklaart, Johannes de Doper, die de weg voor Jezus Christus voorbereidde]; plotseiling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, die gij begeert.”

De allereerste preek waarmee God het evangelie aan heidenen liet verkondigen, toen Petrus naar het huis van de heiden Cornelius werd gezon-

den, geeft ons zeer duidelijke aanwijzingen om het enige ware evangelie op te sporen. Open zelf uw bijbel! Het is goed om dit met uw eigen ogen te lezen. In Handelingen 10:36-37 zei de geïnspireerde Petrus: „naar het woord, dat Hij heeft doen brengen aan de kinderen Israëls om vrede te verkondigen door Jezus Christus. Deze is aller Heer. Gij weet van de dingen, die geschied zijn door het gehele Joodse land, te beginnen in Galilea, na de doop, die Johannes verkondigde.”

Welk evangelie verkondigde Jezus?

Merk nu de volgende punten op: 1) *Bij wie* kwam de boodschap — dit evangelie — vandaan? Petrus zei: „het woord, dat Hij [God] heeft doen brengen”. 2) *Aan wie* liet God het brengen? Petrus: „aan de kinderen Israëls”. Ofschoon dit zelfde evangelie toen, tien jaar later, voor *alle* heidenen toegankelijk werd gemaakt, was het oorspronkelijk aan de *Israëlieten* gezonden, en wel door *God de Vader*. Het vond zijn oorsprong niet in Jezus Christus, noch in Petrus, noch in de apostel Paulus. Het werd *gezonden* door *God de Vader* van Jezus Christus! 3) *Door wie* werd het gebracht? Wie was de goddelijke boodschapper die de boodschap verkondigde? Petrus: „door Jezus Christus”. Jezus Christus was de goddelijke boodschapper. Maleachi noemde Hem de Engel des Verbonds. De boodschap was derhalve de boodschap van het Nieuwe Verbond; Mozes was immers de middelaar van het Oude Verbond, en Jezus, zoals door veel teksten wordt bevestigd, die van het Nieuwe Verbond. Deze boodschap is dus het evangelie van het Nieuwe Testament. 4) *Waar* werd het voor het eerst verkondigd? Op welke geografische plaats moeten we het begin van het evangelie zoeken? Petrus zei: „te beginnen in Galilea”. Inderdaad, *Galilea* is de plek waar het voor de eerste maal werd verkondigd. Niet in Jeruzalem, maar in Galilea! 5) *Wanneer* begon Jezus dit speciale evangelie in Galilea te verkondigen? Petrus: „na de doop, die Johannes verkondigde”. Het ware evangelie van het *Nieuwe Verbond* begon dus niet met Johannes de Doper. Het begon *nadat* Johannes zijn doopambt had voltooid.

Welnu, deze vijf zeer precieze aanwijzingen leiden ons rechtstreeks naar het eerste hoofdstuk van Markus. Het eerste vers zegt ons dat dit het verslag is van het *begin* van het evangelie van Jezus Christus. Eerst wordt dan kort het doopambt van Johannes beschreven, die niet het evangelie predikte maar „de doop der bekering”; hierdoor werd de weg voorbereid voor het evangelie dat de levende God door Jezus Christus zond.

Vervolgens komen we aan de verzen 14 en 15: „En *nadat* Johannes overgeleverd was” — dit is het exacte tijdstip van het begin van de verkondiging van het ware evangelie — „kwam Jezus” — dit is de goddelijke boodschapper door wie God het zond — „in Galilea” — de precieze geografische locatie. We hebben nu dus de *tijd*, de *Israëlieten* *aan wie God* de boodschap zond, de *plaats*, en de *boodschapper* — dus onverschillig wat we Jezus hier zien verkondigen, het moet het enige en enig ware evangelie zijn.

En wat lezen we? „... kwam Jezus in Galilea, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en zeggende: De tijd is vervuld, en het *Koninkrijk Gods* nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie” (*Statenvert.*).

Let er goed op dat Jezus zei: „Geloof *het Evangelie*”!

Wat voor evangelie? Dat wat Hij verkondigde: „Het Evangelie van het Koninkrijk Gods”.

Maar, zal iemand vragen, moeten we dan niet geloven in Jezus?

Uiteraard. Andere teksten leren dat. Bij deze speciale gelegenheid evenwel zei Jezus dat wij *Hem* moeten geloven: geloven wat Hij zegt — het evangelie van het Koninkrijk van God geloven!

Sommige mensen geloofden *in* Jezus, maar zij geloofden Jezus zelf niet — zij geloofden niet *wat Hij zei* (Joh. 7:31; 8:30, 31, 46).

En het evangelie van Jezus Christus?

Maar als nu het enige *ware* evangelie het evangelie van het Koninkrijk van God is, wat is dan het evangelie van Jezus Christus? Is dat een vals evangelie?

Absoluut niet. Het evangelie van Jezus Christus is het evangelie dat

Hij als Gods boodschapper bracht: het evangelie van het Koninkrijk van God.

Het evangelie van Jezus Christus is *niet* het evangelie van de mens *over de persoon* Christus. Het is Christus' eigen evangelie: het evangelie dat Jezus verkondigde — het evangelie dat God door Hem zond, en daarom wordt het in de Bijbel ook wel het evangelie van God genoemd. Het evangelie van God is *Gods* evangelie: zijn boodschap — zijn goede nieuws dat Hij *door* Jezus heeft gezonden.

Zo is ook het evangelie *van* Jezus Christus Christus' evangelie: het evangelie dat Christus van God kwam brengen — het evangelie dat Hij verkondigde.

Er is tegenwoordig veel te horen over het evangelie van *mensen* over de *persoon* Jezus Christus — waarmee de boodschap wordt beperkt tot de dingen *aangaande* Jezus. Het gevolg is dat miljoenen mensen geloven *in* Christus *zonder Christus zelf te geloven!* Maar het evangelie van Jezus *is* zijn boodschap!

En het was niet alleen *zijn* boodschap, maar die van zijn *Vader* die Hem gezonden heeft, zoals Hij zelf ook zei: „Want Ik heb niet uit Mijzelf gesproken, maar de Vader, *die Mij heeft gezonden*, heeft zelf Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen en spreken moet. En Ik weet, dat zijn gebod eeuwig leven is. Wat Ik dan spreek, spreek Ik zó, als de Vader Mij gezegd heeft” (Joh. 12:49-50).

Inderdaad, de Vader *zond* Jezus met een boodschap inhoudende het goede nieuws van het Koninkrijk van God. Jezus is de *Woordvoerder* van God — *het Woord* dat vlees werd en leefde en leerde op deze planeet! In Johannes 14:24 zei Jezus: „Het woord, dat gij hoort, is *niet van Mij, maar van de Vader, die Mij gezonden heeft.*”

En over de religie van het Oude Testament en het evangelie van het Nieuwe staat in Lukas 16:16: „De wet en de profeten gaan *tot Johannes*; *sinds* die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods...”

Wat is het Koninkrijk Gods?

Desondanks zijn er sommigen in deze huidige periode van religieuze

verwarring die geloven dat het evangelie van het Koninkrijk van God niet voor deze tijd, voor deze nieuwtestamentische tijd van genade, is bestemd. Zij verwerpen, en geloven dus niet, zoals Jezus geboden heeft, het ware evangelie, en aldus verwerpen zij de voorwaarden voor behoud en beweren dat het evangelie van het Koninkrijk een evangelie is voor een nog toekomstig tijdperk. Maar, zoals de apostel Paulus tot de Thessalonicenzen zei, ik wil u niet onkundig laten van het enige evangelie dat ons eeuwig leven kan brengen!

Er was een precies tijdstip waarop het evangelie begon: *sinds* Johannes. De wet en de profeten waren *tot* Johannes. Sinds het speciale voorbereidende ambt van Johannes wordt het Koninkrijk van God gepredikt. Het precieze tijdstip voor het begin van dit ware nieuwtestamentische evangelie is bekend: nadat Johannes was gevangen genomen, kwam Jezus in Galilea en zei: „De *tijd* is vervuld”, en Hij predikte het evangelie.

En *wat is* nu eigenlijk dat evangelie?

Het woord „evangelie” komt van het Griekse woord „euaggelion” dat „goede boodschap” of „goed nieuws” betekent. We krijgen dagelijks het nieuws van de wereldgebeurtenissen, dat meestal *slecht* nieuws is! We leven in een problematische, chaotische wereld. En het allerbeste nieuws dat u vandaag of wanneer ook kunt horen is het *goede nieuws* van het *Koninkrijk van God*.

Maar *wat is* een koninkrijk? Het is in de eerste plaats een *regering* — een *natie* en de regering daarover. En in het bijzonder in het bijbelse woordgebruik heeft „koninkrijk” deze *tweevoudige* betekenis van *natie* met inbegrip van alle onderdanen en burgers, en de *regering* waardoor deze natie wordt bestuurd. Volgens het bijbelse woordgebruik is een koninkrijk dikwijls ook een familie, voortgekomen uit één ouderpaar en uitgegroeid tot een *natie*.

Om een koninkrijk te vormen zijn vier dingen noodzakelijk: 1) het gebied of *territorium* met zijn geografische ligging en grenslijnen; 2) een *koning*, hoogste heerser of regeringsinstantie; 3) *onderdanen* of burgers binnen het rechtsgebied van de

natie; 4) *wetten* en een regeringsvorm. Als we een van deze essentiële vereisten weglaten, hebben we niet te maken met het ware evangelie voor onze tijd, en we kunnen dat dan ook niet geloven. Wat we moeten weten is: of het Koninkrijk van God *nu* hier is of nog moet komen; of het territorium ervan de aarde is of de hemel; of het een letterlijk koninkrijk is van sterfelijke mensen of een koninkrijk van onsterfelijken; of het letterlijk of figuurlijk is, werkelijk of onwerkelijk. En betreffende veel van deze dingen verkeren veel mensen in grote verwarring!

En wat is dan het evangelie der *genade* — het evangelie van *behoud*?

In het Koninkrijk geboren

In Johannes hoofdstuk 3 zei Jezus tot Nicodemus, die heimelijk naar Hem toe was gekomen: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien” (vers 3). Jezus verkondigde het Koninkrijk van God en hier legde Hij er een uiterst belangrijke fase van uit. Zoals Paulus in 1 Korinthe 15 aan de gemeente te Korinthe schreef, kunnen vlees en bloed — dwz. een sterfelijke mens — niet *in* het Koninkrijk van God komen. Daarom kan de Kerk het Koninkrijk van God niet zijn, want zij is uit stervelingen van vlees en bloed samengesteld. Maar ook is het Koninkrijk *niet* een etherisch iets „in de harten der mensen”.

Jezus toonde Nicodemus verder dat wij die uit vlees zijn geboren vlees *zijn*: louter sterfelijke vlees en bloed. Zo werden we *geboren*: menselijk — *sterfelijk*. Het is evenwel mogelijk om nog eens geboren (wedergeboren) te worden, maar dan *niet* als een sterfelijke, uit vlees en bloed bestaande baby, maar uit *geest*. We zullen dan *geest zijn*, samengesteld uit geest!

In het 4e hoofdstuk van Johannes lezen we dat *God* een *geest* is. Het Koninkrijk van God is samengesteld uit degenen die uit *God* zijn *geboren*. En zoals ik bij eerdere gelegenheden heb uitgelegd, *God* is niet één persoon; het Hebreeuwse woord voor God, *Elohim*, geeft aan dat God een gezin is van meerdere personen — één enkel gezin, of konink-

rijk, maar bestaande uit *meer* dan één persoon.

Er bestaat een „koninkrijk der mineralen”, een „koninkrijk der planten”, een „koninkrijk der dieren”. De Bijbel openbaart een koninkrijk van engelen, die door God zijn geschapen en die uit geest, niet uit materie, zijn samengesteld. En vervolgens is er boven alles het *scheppende* Koninkrijk: het Koninkrijk van God! God is bezig zich te *vermenigvuldigen!* God schiep de mens naar het *beeld* van God, zodat de mens *verwekt* kan worden en, door een opstanding, kan worden *geboren* als een onsterfelijke, uit geest bestaande persoon in het Koninkrijk van God.

De apostel Paulus maakte het de Korinthiërs zeer duidelijk dat, hoewel sterfelijke vlees en bloed het Koninkrijk van God niet kunnen beërven, er niet kunnen binnengaan, degenen die tijdens dit sterfelijke leven door de heilige Geest van God zijn verwekt en door de opstanding onsterfelijkheid aandoen, dat zij dan, als God zelf, onsterfelijk, onvergankelijk, zullen zijn, letterlijk uit Gods Geest in het gezin van God zullen zijn geboren.

Voorwaarden voor het binnengaan

Welnu, *hoe* kunnen we dat glorieuze Koninkrijk binnengaan? Jezus kwam om het evangelie van het Koninkrijk van God te prediken en Hij zei: „*Bekeert u*” en „*Geloof* het *evangelie*”.

Slechts *twee* dingen doen *wij*: ons bekeren en geloven. Wij moeten het evangelie geloven, en dat betekent tevens geloven in Jezus Christus, de *Koning* van het Koninkrijk van God en de komende *Koning* der koningen over alle volken van de aarde. Het betekent in Hem te geloven als persoonlijke Verlosser, als Hogepriester en als komende Koning.

En zich bekeren betekent volkomen van gedachten veranderen met betrekking tot de zonde, want „de zonde is de wetsovertreding” (1 Joh. 3:4, *Leidse Vert.*) — overtreding van de wet van *God* waarmee Hij het Koninkrijk regeert.

Het betekent een totale, complete verandering van gedachten en van leven. Het betekent dat we ons beke-

(Zie verder pagina 22)

Hoe men conflicten kan oplossen

Moeilijkheden en conflicten zijn de christenen beloofd! Hoe kunnen we persoonlijke conflicten tot een oplossing brengen zodat we ons voor Gods Koninkrijk van vreedstichters kunnen bekwamen?

door Neil Earle

U kent de tekst: „Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen” (Rom. 12:18).

Dit gebod van Gods Woord is niet gering voor hen die ernaar streven volgens de weg die Jezus heeft onderwezen te leven!

Conflicten, echte of latente, zijn nauw verweven met ons bestaan terwijl wij worstelen ons los te maken van „de tegenwoordige wereld” (2 Tim. 4:10).

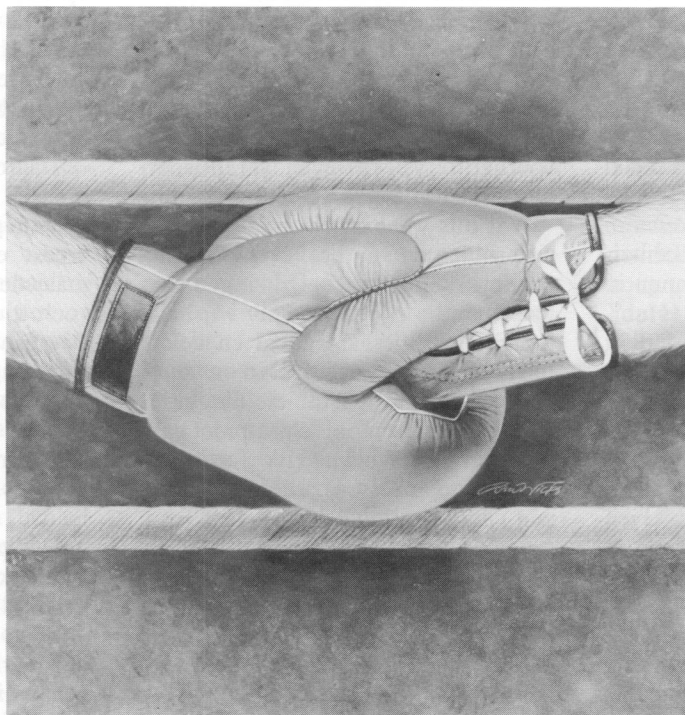
Feit is dat christenen moeilijkheden zijn beloofd (Joh. 16:33; Hand. 14:22).

Hoe kunnen we dan Romeinen 12:18 in praktijk brengen?

Toepassing van levende wetten

God verleent door de schatkist die zijn kostbare Woord is, scherp inzicht in het menselijk gedrag, dat een christen door veel slopende conflicten kan heenloodsen, wanneer hij dit inzicht toepast (Rom. 15:4).

Welke zijn deze gezonde principes die, wanneer ze worden toegepast, „de onverstandigen schranderheid, de jongeling [zonder ervaring] kennis

en bedachtzaamheid . . . geven” (Spr. 1:4)? Laten we er eens enkele bestuderen.

Het leren hanteren en verminderen van conflicten vereist belangrijke veranderingen in de verstandelijke en in de emotionele benadering der dingen, en dat gedurende een langere tijd. In het Woord van God zijn geen wondermiddelen verborgen, maar veeleer de uitdaging om de levende wetten voor de menselijke relaties te onderzoeken en toe te passen.

Aan degenen die de prijs willen betalen belooft het levende Woord van God, Jezus Christus — de Vre-

devorst zelf — algeheel succes bij het oplossen van de stekelige situaties van het leven (Rom. 16:20).

De belangrijkste sleutels hiertoe zullen we eens onderzoeken.

Streef naar een evenwichtige, realistische benadering van het leven

Dit is een breed maar uiterst belangrijk punt. Zelfs onbekeerde mensen die zich oprecht inspannen om zelfzuchtigheid en onvolwassenheid te overwinnen ontvangen een goed resultaat (Pred. 2:13-14). Zij zijn het die werkelijk iets in de maatschappij bereiken.

Wat is een evenwichtige kijk op de realiteit? 1 Korinthe 13:11 definieert het als volgt: „Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde ik als een kind, overlegde ik als een kind. Nu ik een man ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was.”

Welke kinderlijke dingen moeten we afleggen alvorens we volwassenheid kunnen bereiken?

Lieve, aardige kinderen zijn soms veeleisend, onnadenkend en dictatoriaal. Zij liggen niet in hun wieg te denken: „Ik heb honger. Maar het is

3 uur in de nacht en papa heeft een zware dag gehad. Als ik nu begin te schreeuwen maak ik iedereen wakker en mama komt slaap te kort." Dergelijke volwassen reacties verwacht niemand van een klein kind.

Persoonlijke groei betekent het afwijzen van de zelfzuchtige, onnadenkende reacties van onze jeugd en het ontwikkelen van een benadering der dingen die meer wordt gekenmerkt door gevoel voor de emoties van iemand anders — een plooibare, verzoeningsgezinde houding, een bereidheid tot wachten en tot het verduren van ongemak, een niet-dictatoriale uitdrukking van essentiële behoeften.

Dat is vooruitgang! Dit is het omzetten van de reacties van *nemen* in de strategie van *geven* (Hand. 20:35). Droevig genoeg groeien veel mensen niet over hun kinderlijke reacties en gedragingen heen. Slechts een handjevol bereikt verantwoordelijke volwassenheid.

Onvolwassenheid is een dure zaak! Vroeger of later worden we allemaal tegengewerkt bij het uitdrukken van al of niet wettige wensen. Egocentrische ontgoocheling zet in. Binnen in ons vormt zich een verharding (Hebr. 3:13). De mooie jeugdige houding van onschuld, vertrouwen en verbazing ebben weg.

Dit geldt voor ons allemaal omdat we ons allen min of meer door het leven te kort gedaan voelen — of doordat we vinden dat ons leven anders zou moeten verlopen. Doordat ons leven zo vaak om zelfzuchtig genot heen draait, staan wij open voor de geest van Satan (Ef. 2:2).

Op deze wijze begint cynisme en verbitterdheid. Voortdurende nederlagen en ontgoochelingen breken het fundamentele optimisme van de menselijke geest (Pred. 7:29). De wereld blijkt harder, grover, minder edel dan verwacht. De goeden zijn niet altijd in het voordeel. „Er is een ijdel ding, dat op aarde geschiedt: er zijn rechtvaardigen, wie het gaat naar de verdienste der goddelozen en er zijn goddelozen, wie het gaat naar de verdienste der rechtvaardigen; ik zeide, dat ook dit ijdelheid is” (Pred. 8:14).

We reageren dan vaak zelfzuchtig, als verwende kinderen. „Iedereen doet het. Dus ik ook!”

Salomo, de meest wijze man die ooit heeft geleefd, had een evenwichtige levensvisie — een waarlijk vol-

wassen zienswijze: „Hoewel een zondaar honderdmaal kwaad doet, en God hem de dagen verlengt; zo weet ik toch, dat het dien zal welgaan, die God vrezen, die voor Zijn aangezicht vrezen” (Pred. 8:12, *Statenvert.*).

Dit perspectief op het leven geeft ons weer nieuwe moed om door te vechten ondanks angst of ogenschijnlijke zinloosheid.

Sommige mensen die dit artikel lezen zijn alleenstaande ouders, sommigen zijn getrouwd met een alcoholist, sommigen betreuren een familielid dat bij een tragisch ongeluk om het leven is gekomen. Hoe gemakkelijk is het om te vinden dat het leven ons onheus bejegend heeft en om te vervallen in een houding van „wat kan mij het schelen” (1 Kor. 15:32).

Maar God zegt: „Want zekerlijk, er is een beloning; en uw verwachting zal niet afgesneden worden” (Spr. 23:18, *Statenvert.*). Gods Woord stelt nadrukkelijk dat ieder mens voor zijn fysieke leven verantwoording moet afleggen (2 Kor. 5:10).

Vat dus weer moed te midden van de problemen van het leven! Conflicten en beproevingen dwingen ons naar God te gaan om wijsheid, inzicht, besluitvaardigheid en geloof te verkrijgen. Deze zuiveren ons soms verzwakte en onstabiele karakter (Jak. 1:2). Leren om te gaan met conflicten is een belangrijk facet van karakter. De lessen zullen voor eeuwig van nut zijn (2 Kor. 4:17).

Aanvaard uw verantwoordelijkheid

„Maar het is de schuld van de ander!” klagen sommige mensen. „Ik kan er niets aan doen. Het is een hopeloos geval.”

In het geval van alcoholisme, mishandeling of seksueel misbruik, ligt de schuld in hoofdzaak aan één kant, en dergelijke moeilijkheden veroorzakende mensen bezitten een verbazingwekkend vermogen om anderen zich schuldig te laten voelen. Gods Woord veroordeelt duidelijk de onverbeterlijke (Jes. 57:20-21).

De meeste conflicten, in het bijzonder die binnen het huwelijk, zijn doorgaans echter niet zo sterk eenzijdig. Zelfs bij conflicten over de Sabbat, betalen van tienden of problemen op school dragen wij ieder een zekere verantwoordelijkheid.

Waarom? Om de eenvoudige reden dat niemand van ons deze gevoelige zaken met volmaakte tact, sensitiviteit en evenwichtigheid benadert en behandelt („er is immers geen mens die niet zondigt” — 1 Kon. 8:46).

Menselijke relaties zijn geen concrete aangelegenheid zoals techniek of bouwkunde. Waarom niet? Omdat mensen voor een groot deel het produkt van emoties zijn, beladen met vooroordelen, ongerechtvaardigde veronderstellingen en vijandigheid. Wij zijn aldus genooddaakt een zeker gevoel van timing, discretie en diplomatie te bezitten.

Maar toch gebeurt het dikwijls dat we delicate zaken van het leven — ouderavonden op school, vrij vragen op het werk, het corrigeren van een familielid — aansnijden zonder de vaardigheid en subtiliteit die God gratis ter beschikking stelt (Spr. 1:1-5). In bijbelse termen „steunen wij op ons eigen inzicht” (zie Spr. 3:5).

Daarom is het geen wonder als de mensen soms op onze oprechte pogingen negatief reageren. „De wijze vreest en wijkt af van het kwaad, maar de dwaas gaat zich te buiten en voelt zich toch veilig” (Spr. 14:16). Dwazen begeven zich hals over kop waar engelen vrezen te komen.

Wees eerlijk. Laten we eens enkele van de conflicten van het moment analyseren (2 Kor. 13:5). Wapenen wij ons altijd met goddelijke wijsheid?

De apostel Jakobus formuleert het heel beknopt als volgt: „... wij struikelen allen in velerlei opzicht” (Jak. 3:2).

Maar wees niet ontmoedigd! Het goede nieuws is dat als wij ons vernederen teneinde onze eigen verantwoordelijkheid te zien, wij dan beter benaderbaar, redelijker zijn en meer bereid de strijdbijl te begraven.

Volwassen christenen bezitten een nuchter besef van eigen tekortkomingen (Spr. 30:2). Door de eerste beschroomde stappen te ondernemen als vredestichter waar het — volgens ons — het meest nodig is, passen we in feite een levende wet van menselijke verhoudingen toe. Mattheüs 7:5: „Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen.”

Deze houding bereidt ons geestelijk

voor en helpt de spanningen te verminderen. Hoe kan er ooit vrede op aarde komen als ieder menselijk wezen zelf een wandelende burgeroorlog is, verscheurd door sterke impulsen tot kwaad en veel zwakkere verlangens om goed te doen (Gal. 5:17)?

Geen wonder dat de mensheid de weg naar vrede geblokkeerd ziet (Jes. 59:8; Jer. 10:23). Vrede ontstaat wanneer wij Gods heilige Geest toestaan ons onze verkeerde houdingen te tonen, ons inzicht te geven in ons eigen gedrag en ons te helpen bij het beoordelen van onze eigen verkeerde gedachten die door onze vleselijk gezinde natuur worden voortgebracht (Joh. 16:13; 2 Kor. 10:5).

Wees niet overgevoelig

Mensen die wrok koesteren, die echte of ingebeelde fouten van anderen behandelen zoals sommige mensen postzegels — vinden nooit gemoedsrust. Mensen die overgevoelig zijn voor de woorden en handelingen van anderen en zij die ervan overtuigd zijn dat anderen het op hen gemunt hebben, worden vaak *paranoïde* genoemd.

Luister naar nog meer onbetaalbare raad: „Ook moet gij niet letten op alle woorden die men spreekt, opdat gij niet hoort, dat uw knecht u vervloekt, want hoe menigmaal zijt gij u bewust, dat ook gij anderen hebt vervloekt” (Pred. 7:21-22).

Dat is het! Als wij onze eigen menselijke natuur beter zouden begrijpen, zouden we heel wat barmhartiger en begrijpender zijn jegens hen die ons beledigen (Lukas 6:35).

Geloven we echt dat er mensen 's nachts wakker liggen om dingen te bedenken die ons het leven zuur maken? Geloven we dat echt? Bij de meeste conflicten in ons leven is dat werkelijk niet het geval.

Wanneer twistzieke, onbedachtzame mensen ons lastig vallen, moeten we bedenken dat zij ook andere mensen hebben gekwetst. Dus niet wij zijn het probleem — zijzelf. Hun twistzieke, onnadenkende, vijandige benadering is niet lonend. Lees 1 Samuel 25 eens om te zien hoe een armzalige ondankbare net eenmaal te veel zijn mond opendeed.

Als we het grote geheel van het leven in ogenschouw nemen zijn zulke mensen natuurlijk te beklagen. „Ergernis huist in de boezem der dwazen”,

zei Salomo (Pred. 7:9), en degenen die van conflicten houden, hangt een straf boven het hoofd (Ps. 52:3-7).

Sta nooit toe dat andere mensen uw emotionele toestand bepalen. Sta niet toe dat mensen die door het leven gaan met de gratie en verfijning van een Leopardtank uw dag ruïneren: „wees niet afgunstig op wie zijn weg voorspoedig maakt, op de man die boze plannen smeedt. Sta af van toornen laat de grimmigheid varen” (Ps. 37:7-8).

De scherpzinnige Nehemia weigerde zich van zijn verantwoordelijkheden te laten afleiden door pesterij en bedreigingen (Neh. 6:2-3). Hij had iets te doen, net als wij. Nehemia wist hoe belangrijk het is om God in het middelpunt van het gevoelsleven te plaatsen: „Een stad met omvergehaalde muren, zo is iemand die zijn geest niet in bedwang heeft” (Spr. 25:28).

Bekijk het standpunt van de ander

Eens werd de toepassing van dit principe de garantie waardoor een hele natie 40 jaar lang vrede had. Dit was tijdens de donkere dagen van de richten in het oude Israel.

Na zware beproevingen van zijn geloof bracht Gods dienaar Gideon het wrede Midian een beslissende slag toe (Richt. 7:19-21). Zijn Efraïmitische broeders wakte Gideon op Midians terugtocht af te snijden, wat zij ook deden (vers 24-25). Israel kwam in de ban van een gevoel van zelfgenoegzaamheid. Maar niet iedereen.

„Toen zeiden de mannen van Efraïm tot hem: Wat is dit voor een handelwijze jegens ons, dat gij ons niet hebt opgeroepen, toen gij ten strijde trokt tegen Midjan? En zij maakten hem hevige verwijten” (Richt. 8:1).

Gideon ontdekte dat vrede stichten even moeilijk is als oorlog voeren. Hij had gemakkelijk terug kunnen snauwen dat er geen enkele Efraïmiet te vinden was toen hij hen het meest nodig had (Richt. 7:3). Hij had hen gemakkelijk op hun plaats kunnen zetten.

Gideon wilde de vrede van Israel echter niet verstoren. Hij beseftte dat het probleem niet bij hem lag, maar bij de houding van de Efraïmieten. Hij weigerde hun aanval persoonlijk op te vatten (Spr. 14:29). Lees in Richteren 8:2-3 zijn zachtmoedige antwoord — dit wendde werkelijk de toorn af (Spr. 15:1). Het gevolg? „toen had het land ten tijde van Gideon veertig jaar rust” (Richt. 8:28).

Gideons opmerkelijke inzicht in de geest van anderen — zijn edelmoedige geest — bracht vrede teweeg. Miljoenen mensen beperken zichzelf omdat zij blind weigeren de gevoelens van anderen te begrijpen. Toch adviseert Christus: „weest dan voorzichtig als slangen en argeloos als duiven” (Matth. 10:16).

Verknoei geen tijd met wraak

Het Griekse zelfstandig naamwoord *makrothumia* en het werkwoord *makrothumeo* zijn woorden die kenmerkend zijn voor het Nieuwe Testament, en onbekend zijn in het klassieke Grieks. Waarom?

„Makrothumia is de geest die indien gewenst wraak zou kunnen nemen, maar dat resoluut weigert . . . de geest die altijd vergelding weigert . . . Voor de Griek was de grote man hij die erop uitrok om wraak te nemen. Voor de christen is de grote man hij die dat weigert ook al is hij ertoe in staat” (Barclay, *New Testament Words*, pp. 196-197).

Makrothumia wordt vertaald als „geduldig” en „lankmoedig”. Deze goddelijke verdraagzaamheid staat hoog genoteerd in de geschriften van Paulus aan de nog jonge gemeenten die vaak werden geplaagd door interne wrijvingen en botsingen (Ef. 4:2; Kol. 3:13).

Wraak is de directe antithese van *makrothumia*. Wraak voert slechts de tegenstellingen in een dispuut op en leidt tot emotionele escalatie. Er kunnen dan bittere woorden worden geuit, die nooit vergeten zullen worden (Spr. 6:2). „Een verongelijkte broeder is ontoegankelijker dan een sterke stad, en twistingen zijn als de grendel van een burcht” (Spr. 18:19).

Laten we elkaars fouten niet blijven oppoetsen. Wij zouden dit moeten weerstaan als irriterende mensen erom vragen op hun nummer gezet te worden. In plaats van kinderen stomweg te straffen wegens wan-gedrag, zouden we er goed aan doen de oorzaak daarvan te achterhalen en de oplossing op een positieve, opbouwende manier kunnen aandragen.

Dit is veel moeilijker dan zelfgerechtigd van de toren te blazen. Er ligt een vleselijke voldoening in het wraaknemen, maar we moeten dan
(Zie verder pagina 21)

„Heureka”, weerklonk de opgewonden stem van de van bakkebaarden voorziene oude goudzoeker door de heuvels. „Heureka! Ik heb het gevonden!” Na jaren zoeken, was hij op grond gestoten die veel waard was. Hij had goud ontdekt! In grote hoeveelheden. En het was nu zijn bezit.

In de dagen van de goudkoorts deed de hoop op fortuin grote aantallen mensen enorme afstanden overbruggen. Sommigen maakten inderdaad fortuin. De meesten echter niet. Hebt u zich ooit weleens afgevraagd, hoe het zou voelen om een persoon te zijn wiens pikhouweel het kostbare gele metaal blootlegde?

Of wat te denken van onderzoekers, die toevallig oude graf-tomben aantreffen? Wanneer zij dan naar binnen turen, ontwaren zij een reusachtige voorraad koninklijke rijkdommen, welke daar voor eeuwen onaan-geroerd heeft gelegen. Kunt u zich in hen verplaatsen?

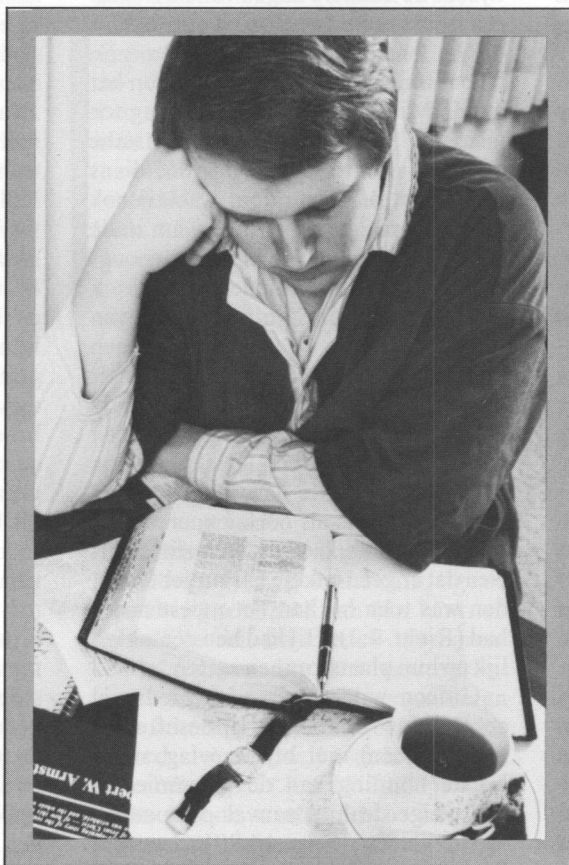
En als u denkt aan groepen die op zoek zijn naar gezonken schepen, in het bijzonder oude vaartuigen waarvan bekend is dat zij schatkisten vervoerd hebben? Af en toe wordt zo'n kist opgespoord, bij toeval of met behulp van moderne technologie. Wat een sensatie moet het betekenen voor duikers die de wrakstukken van een of andere oude galei doorzoeken en daarbij gouden munten, kostbare stenen, juwelen en ongemunt goud of zilver blootleggen, welke eeuwenlang in de diepten van de oceaan verborgen lagen!

Jammer genoeg zullen zij die zulke rijkdommen ontdekken, deze niet lang kunnen behouden. Nationale regeringen claimen territoriale rech-

Ziet u iets over het hoofd?

Verwaarloost u misschien uw bijbelstudie?

door Clayton Steep

ten over de vondsten of belasten deze zwaar. Of dieven en zwendelaars doen hun duistere werk.

Zelfs indien iemand het voor

elkaar krijgt om enige schatten te behouden voor de rest van zijn leven, doen ze hem geen goed meer als dit korte bestaan voorbij is. Het zijn in feite natuurlijk vergankelijke zaken.

Uw eigen schatkist

Maar u die door God wordt geroepen bezit een schatkist op uw bureau of boekenplank. Deze schatkist bevat rijkdom welke veel meer waard is dan goud, zilver en kostbaar gesteente.

U hoeft niet bang te zijn dat dieven dit rijke bezit van u zullen stelen. Het is van u om ervan te genieten in dit leven en, wat meer is, het brengt u zelfs nog grotere rijkdom in het toekomstige leven. Eeuwig leven zelf is één van de weldaden die het schenkt.

Wij spreken natuurlijk over de Bijbel — Gods Woord — en de schat aan wijsheid en begrip die hij bevat. Dergelijke wijsheid is van onschatbare waarde, „want wat zij opbrengt, is beter dan de opbrengst van zilver, wat zij doet gewinnen, is beter dan goud. Zij is kostbaarder dan korallen, al wat gij kunt begeren, kan haar niet evenaren. Lengte van dagen [eeuwig leven!] is in haar rechterhand, in haar linkerhand rijkdom en eer” (Spr. 3:14-16).

Spr. 8:10-21 beschrijft verder de waarde van onderwijs, kennis en wijsheid: „Rijkdom en eer zijn bij mij, duurzaam goed en gerechtigheid. Mijn vrucht is meer waard dan goud, ja dan gelouterd goud, mijn opbrengst meer dan uitgelezen zilver... om hen die mij liefhebben, bezit te doen beërven; hun schatkamers zal ik vullen” (vers 18-21).

Dit zijn de rijkdommen die werkelijk tellen. Ze leiden tot de eeuwige erfenis van schatten en goederen, welke zelfs niet in fysieke termen weergegeven kunnen worden.

Deze rijkdommen staan ons beschikbaar in onbegrensde hoeveelheden. Het is waar dat we enige inspanning aan de dag moeten leggen — wat graafwerk moeten doen. Maar

dit graafwerk is veel gemakkelijker en veiliger dan het graven naar goud of het zoeken naar verloren fysiek goed.

De vraag is nu: Waarom zijn wij als individuen vaak zo laks in het opdelen van de geestelijke kleinoden die tot eeuwig leven leiden? Hoe is het mogelijk dat we, terwijl we deze ongelooflijke rijkdom binnen handbereik hebben, toch zo weinig tijd vinden op een dag om een handjevol kostbare juwelen op te diepen?

Kunt u zich een goudzoeker voorstellen die een kolossale goudlaag opspoorde en dan niet de tijd vindt om z'n vondst op te delven en te ontginnen? Of misschien tevreden is met het op halfslachtige manier weghalen van een paar kleine goudklompjes die zich aan de oppervlakte bevinden? Niettemin is dat de manier waarop sommigen, als zij niet oppassen, geneigd zijn bijbelstudie te benaderen.

Voor iedereen met een dergelijke benadering is het inpassen van bijbelstudie in het dagelijkse tijdschema een hele klus. Het is meer een zaak van „het ertussen wringen”.

O, een dergelijk persoon zet er misschien wel 30 minuten per dag voor apart, maar wanneer dat gedeelte van de dag aanbreekt, gaat hij zitten om vervolgens op halfslachtige wijze de Bijbel ter hand te nemen. Hij weet niet werkelijk waar hij moet beginnen. Misschien laat hij de Bijbel op een willekeurige plaats openvallen. Misschien begint hij te lezen in Psalmen of Spreuken. Hij weet dat hij vrij gemakkelijke en interessante leesstof in Mattheüs, Markus, Lukas of Johannes kan vinden. Of bepaalde gedeelten in de Brieven.

In ieder geval is het zo dat hij herhaaldelijk een blik in de richting van de klok werpt. En als, zoals dikwijls het geval is, zijn „bijbelstudie” het laatste is wat hij doet, voordat hij naar bed gaat, brengt hij de laatste paar minuten mogelijk ook nog knikbollend door. „Nou ja”, zegt hij bij zichzelf wanneer hij de Bijbel dichtslaat, volledig ongeïnspireerd en zich schuldig voelend, „morgen moet het beter gebeuren”.

Misschien was het niet zo, toen hij voor het eerst in de Kerk kwam. Toen was alles nieuw voor hem. Bijbelstudie was interessant en sprankelend. Hij leerde de ene belangrijke waarheid na de andere, waarvan

hij niet had durven dromen dat ze in de Bijbel te vinden waren.

Na verloop van tijd echter werd bijbelstudie een routine. De uitdaging verdween enigszins. Het was alsof, nu hij de basisdoctrines onder de knie had, de Bijbel geen verrassingen meer voor hem in petto had. Bijbel-„studie” vervlakte en kreeg de betekenis van alleen maar het lezen van DE ECHTE WAARHEID OF HET GOEDE NIEUWS.

In ieder geval wordt, wanneer iemand de werkelijke redenen voor het bestuderen van de Schriften uit het oog verliest, bijbelstudie, of wat daarvoor ook doorgaat, een saaie bezigheid en wordt dan meer gedaan uit plichtsbesef dan om de geweldige gelegenheid, die deze biedt.

De Bijbel leren kennen

Bijbelstudie is meer — veel meer — dan het lezen van DE ECHTE WAARHEID EN HET GOEDE NIEUWS. Het is meer dan het leren van de basisdoctrines. De basisdoctrines zijn bij wijze van spreken, slechts de klompjes goud die aan de oppervlakte liggen. Onuitputtelijke rijkdom wacht slechts net onder de oppervlakte.

Hoeveel wij verwerven van die rijkdom, hangt van elk van ons individueel af — van de tijd en inspanning die we willen investeren in het exploiteren van deze rijke bron.

Wij moeten leven bij ieder woord van God (Matth. 4:4). Hoe is dat mogelijk als we geen poging doen om vertrouwd te raken met ieder woord van God?

God verklaart tegenover natuurlijke menselijke wezens: „Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren” (Jes. 55:8). Maar van christenen wordt verwacht dat zij die stand van zaken veranderen.

Wij zijn geroepen om Gods gedachten en wegen tot onze gedachten en wegen te maken — om Gods denken in ons te ontwikkelen, om de dingen te gaan zien, zoals Hij ze ziet. We zullen dat echter nooit kunnen bereiken, als we niet weten welke zijn wegen en gedachten zijn.

Zeker, het is goed om DE ECHTE WAARHEID EN HET GOEDE NIEUWS te lezen. En de Schriftelijke Bijbelcursus is een waardevol instrument voor bijbelstudie. Maar we moeten er eveneens tijd voor uittrekken om de

Bijbel zelf te leren kennen — de hele Bijbel. De Schriften onthullen Gods visie op menselijke aangelegenheden. Het is nodig dat wij vertrouwd raken met deze informatie om deel te kunnen gaan uitmaken van Gods regerende Koninkrijk.

Er zijn twee fundamentele methoden van bijbelstudie. De eerste methode bestaat uit het kiezen van een onderwerp en het bij elkaar zetten van verschillende verzen en hoofdstukken, die over dat onderwerp handelen, zoals bij preken gedaan wordt. De andere methode houdt het vers na vers doorwerken van een hoofdstuk of boek van de Bijbel in, zoals dienaren dikwijls doen bij formele bijbelstudies.

Hoe dan ook, het is in ieder geval belangrijk om een doel voor ogen te hebben, wanneer u tijd voor bijbelstudie neemt. Bestudeer een speciaal onderwerp. Of werk een bepaald gedeelte door. Het slechts proberen te doden van 30 minuten door lukraak en oppervlakkig te grasduinen, is geen manier om met het Woord des levens om te gaan!

Tracht te begrijpen wat u leest. God spreekt tot u persoonlijk. Vraag Hem om u begrip te schenken.

De heilige Geest inspireerde de Schriften op zodanige wijze dat ze niet kunnen worden begrepen door het natuurlijke verstand. Dit is de reden waarom theologen eeuwenlang nauwgezet iedere letter hebben gecopieerd, de oorspronkelijke talen hebben bestudeerd, concordanties van alle afzonderlijke woorden hebben gemaakt, bijbelse woordenboeken hebben samengesteld, lange verhandelingen en proefschriften hebben geschreven, dit allemaal zonder de werkelijke betekenis en het ware doel van het Woord van God te vatten.

Alleen met behulp van de heilige Geest kunnen de Schriften begrepen worden. Bid evenals David: „Ontdek mijn ogen, opdat ik aanschouwe de wonderen uit uw wet” (Ps. 119:18). Iedereen die denkt dat bijbelstudie vervelend en oninteressant is dient ervoor te bidden dat zijn ogen geopend worden om de schitterende juwelen en kostbare edelstenen te onderscheiden die de Bijbel bevat.

„Maar ik vergeet wat ik lees!”

„Het helpt me niet dat ik studeer”, klagen sommigen, „omdat ik niet

kan onthouden wat ik bestudeer”.

Een slecht geheugen vormt inderdaad een probleem — een wijdverspreid probleem. Een aantal factoren draagt hiertoe bij.

De meeste van ons is niet van kindsbeen af geleerd hoe we het meest doeltreffend informatie kunnen opnemen en vasthouden. Dit kan in het bijzonder gezegd worden van de „televisiegeneratie”, waarvan kinderen tijdens hun groei toegestaan wordt om uren in trance voor de tv te zitten, terwijl de tv het denkwerk voor hen doet.

De omgeving en het voedsel dat we eten is eveneens van invloed, aangezien het verstand niet goed kan functioneren als de essentiële voedingsstoffen ontbreken.

Als u bent als de meeste mensen, dan is uw geheugen niet zo goed als u zou willen. Dat behoort u echter niet te verhinderen om Gods Woord te bestuderen.

Dus als u denkt dat u het meeste toch weer vergeet van wat u bestudeerd hebt, wat dan nog? Bestudeer het opnieuw. God is niet van plan ons te gaan belonen op grond van hoe ontwikkeld ons geheugen is, maar op grond van hoe ijverig we zijn. Blijf het materiaal doornemen. Maak aantekeningen. Bekijk ze nog eens. Er blijft zeker wat hangen — waarschijnlijk meer dan u zich realiseert.

Mediteer vaak over Gods Woord. Dit helpt u om het in uw geheugen te prenten. Gebruik tekstkaartjes of welk ander hulpmiddel ook. „Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid” (Kol. 3:16, *Statenvert.*).

Het boek Handelingen beschrijft „een zekere Jood, genaamd Apollos, geboortig uit Alexandrië, een geleerd man, doorkneed in de Schriften” (Hand. 18:24). De meeste van ons zijn weliswaar verre van geleerd.

Maar er is geen enkele reden waarom we niet „doorkneed in de Schriften” kunnen worden. Apollos was het en hij bezat geen bijbels zoals wij, met hoofdstukken en verzen en verwijzingen om passages te helpen opsporen. Hij bezat geen concordanties of bijbelse woordenboeken. Hij bezat zelfs geen persoonlijk exemplaar van de gehele Bijbel.

Maar u kunt er zeker van zijn dat, wanneer hij eenmaal toegang tot Gods Woord had, hij het met volle

teugen indronk. Hij werd niet „doorkneed in de Schriften” door terloopse, 30 minuten durende, door slaap gehinderde perioden van nonchalante bijbellezing.

Waarom de Bijbel bestuderen?

Deze vraag te overwegen lijkt bijna onnodig. Maar aangezien motivatie zo belangrijk is, schaaft het niet om de redenen waarom we het doen nog eens onder de loep te nemen.

Waarom studeren in en meer te weten komen over Gods Woord?

1) Het leidt tot eeuwig leven.

De Bijbel bevat de instructies en wijsheid die we nodig hebben om ons te bekwalmen voor eeuwig leven. Dat is de reden waarom de apostel Paulus Timotheüs schreef over de „heilige schriften . . . die u wijsheid kunnen bijbrengen om behouden te worden” (2 Tim. 3:15, Vert. Prof. Brouwer). Het zijn „woorden van eeuwig leven” (Joh. 6:68).

Is er iets dat van meer levensbelang is voor ons stervelingen? Wat zou in ons bestaan van elke dag nog van meer belang kunnen zijn?

En toch profeteerde Jezus, ongehoorlijk maar waar, dat van hen die het gegeven is om de Bijbel te begrijpen en in wie het Woord van God begint te groeien, sommigen het niet zouden halen. Zij zouden Gods Woord in hun leven laten verstikken door dorren — verstikt door „zorgen en rijkdom en lusten des levens” (Lukas 8:7, 14).

Denk eens aan de week die achter u ligt. Werd de bijbelstudie uit uw tijdschema verstikt door „zorgen en rijkdom en lusten des levens”?

Indien dit inderdaad door zorgen, ongerustheid, angsten en problemen het geval is, bent u er dan nu van bevrijd als resultaat van al uw bezorgdheid? Indien u verstikt werd door rijkdom, door materiële luxe te zoeken en door extra uren te werken voor meer fysieke bezittingen, bent u op dit moment dan werkelijk rijker dan u een week geleden was? Indien door lusten, door

amusement, door feesten, was de tijd werkelijk beter besteed dan wanneer u hem gebruikt had om Gods Woord beter te leren kennen?

Niet dat al deze dingen op zich verkeerd zijn, maar ze zijn het stellig als zij voorrang krijgen op Gods Woord.

2) Het helpt ons om zonde te vermijden.

Jezus vertelde de Sadduceeën dat een van de redenen waarom zij dwaalden hun onwetendheid met betrekking tot de Schriften was. „Gij dwaalt”, verklaarde Jezus hen, „want gij kent de Schriften niet” (Matth. 22:29).

Hoe dikwijls dwalen wij omdat wij niet op de hoogte zijn met instructies in Gods Woord, instructies die ons voor een trauma kunnen behoeden?

„Ik berg uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige”, riep David uit tot God (Ps. 119:11). We dienen Gods voorschriften te herhalen, opnieuw te herhalen en nog eens te bekijken — om ze er heel goed in te krijgen — zodat ze voortdurend in onze gedachten aanwezig en gemakkelijk beschikbaar zijn om ons te leiden.

Als gevolg van het herhaaldelijk nadenken over het Woord van God, kon David zeggen: „Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad” (Ps. 119:105).

3) Het versterkt het geloof.

Als wij goed bekend zijn met de bijbelse verslagen van hoe God tussenbeide kwam om hen, die op Hem vertrouwden, te bevrijden, hoe Hij de zieken genas, hoe Hij in het onderhoud voorzag van zijn volk en hen leidde en zegende, zullen wij het veel gemakkelijker vinden om op God te vertrouwen wanneer wij in nood verkeren. Dat is wat bedoeld wordt met „zoo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods” (Rom. 10:17, *Statenvert.*).

Er is geen twijfel mogelijk. Wanneer we ooit het geloof (Zie verder pagina 22)

Christus leert ons hoe te bidden

Samengesteld door Richard H. Sedliacik

Jezus Christus wist hoe Hij in contact met zijn Vader in de hemel kon blijven. Bijgevolg was zijn leven met liefde, geloof en kracht van God gevuld. Zijn veelvuldige en vurige gebeden maakten het Hem mogelijk over de zonde en de dood te triomferen.

Christus' discipelen waren zich ervan bewust dat hun Leraar wist hoe men dichter tot de eeuwige God kon komen en in iedere omstandigheid een beroep op zijn hulp kon doen. Daarom vroegen zij Jezus hen te leren hoe zij moesten bidden. In Lukas 11 en Mattheüs 6 zijn instructies voor ons vandaag bewaard.

Laten we leren hoe wij onze gebeden moeten opbouwen in navolging van het geïnspireerde voorbeeld van onze Verlosser.

1. Begon Jezus zijn discipelen te vertellen dat zij zijn voorbeeld van een gebed telkens precies zo moesten herhalen? Of was het zijn bedoeling dat zij alleen op een dergelijke *manier* zouden bidden („aldus” betekent: „op deze manier”)? Matth. 6:9. Vertelde Hij hun dat zij niet iedere keer hetzelfde gebed moesten herhalen? Vers 7.

Let erop dat Jezus dit gebed zelf nooit „het gebed des Heren” heeft genoemd, en evenmin zijn discipelen heeft aangemoedigd dit speciale gebed uit het hoofd te leren en steeds opnieuw te herhalen. Hij had hun dat juist verboden!

Jezus gaf alleen een schets om God op de juiste wijze in gebed te benaderen en een samenvatting van de belangrijkste dingen waarvoor wij dienen te bidden. Bidt aldus, niet: bidt dit, was de instructie van Jezus.

2. Hoe liet Jezus zijn voorbeeld van een volledig gebed beginnen? Matth. 6:9. Jezus kwam om de Vader aan de mensheid te openbaren (Joh. 1:18). En in zijn gebeden sprak Hij altijd de Vader aan. Deze Vader-kind relatie staat voor ons allemaal open. Een dergelijke persoonlijke en intieme relatie zou even werkelijk voor ons moeten zijn als de fysieke relaties met onze vader of kinderen van het vlees.

3. Waar vertoefte de Vader volgens Jezus? Matth. 6:9. Christus zei dat onze Vader in de hemelen is. Wanneer wij de Vader in onze per-

soonlijke gebeden toespreken, moeten wij beseffen dat we een persoonlijk gehoor vinden bij de soevereine Heerser van het universum! Bedenk hoe oneindig groot het privilege is om dagelijks in de troonzaal van het universum te komen en te spreken met de Heerser over alles!

4. Moeten wij, wanneer wij tot Hem bidden, de naam van de Vader „heiligen”? Matth. 6:9, de laatste vier woorden.

Als wij onze gebeden beginnen, moeten wij niet alleen God onze Vader toespreken en als zodanig aan Hem denken, maar ook moeten wij zijn naam, zijn ambt, zijn karakter en zijn goedheid prijzen en eren.

Gods naam en alles waar deze voor staat moet in absolute eerbied gerespecteerd worden. Ons diepe respect en ontzag voor onze hemelse Vader moet volkomen zijn. God aan te spreken in deze houding van lof, eerbied en aanbidding (zie Ps. 18:2-3; 104:33) richt onze aandacht op de grootheid van het Wezen tot wie wij bidden.

5. Hoe vervolgde Jezus het voorbeeldgebed? Matth. 6:10, de eerste zin.

Als men bidt „uw Koninkrijk kome”, vraagt men of God zijn letterlijke regering op deze aarde wil oprichten door middel van de terugkeer van Jezus Christus als Koning der koningen en Here der heren” (Openb. 19:16)! Het is hunkeren en reikhalzend uitzien naar de tijd dat werkelijke vrede zal beginnen en de gehele mensheid de waarheid van God zal kennen (Jes. 11:9). De tijd dat er geen honger en gebrek meer zal zijn. Wij zullen dan zijn in de geprofeteerde „tijden van de wederoprichting aller dingen” (Hand. 3:19-21), onder de regering van God, wanneer de Tien Geboden overal de maatstaf in het dagelijks leven zullen zijn.

6. Maar zei Jezus niet dat alvorens Gods Koninkrijk kan komen eerst het nieuws van de komst ervan als „een getuigenis voor alle volken” gepredikt moet worden? Matth. 24:14.

Zij die hun hart in dit Werk van God van de eindtijd hebben, bidden dagelijks dat het uitzenden en publiceren van dit waarlijk goede nieuws voor de wereld door Gods Kerk van vandaag zich zal uitbreiden in kracht en gezag.

MINISTUDIE

7. Wat zei Jezus in het tweede gedeelte van Mattheüs 6:10?

In dit gedeelte van onze gebeden dienen wij God te vragen ons te helpen zijn wil te begrijpen en ons eraan over te geven. Wij moeten God vragen om hulp bij het bestuderen en begrijpen van de basis van alle kennis, de Bijbel, waarin Hij zijn wil aangaande de mensheid openbaart.

Ook moeten wij God vragen om zijn hulp, inspiratie en leiding bij het tot uitdrukking brengen van zijn liefde, vreugde, warmte en sympathie voor al onze naasten. We moeten Hem vragen ons te helpen geduldig en vriendelijk te zijn. We moeten vragen om zachtmoedigheid en nederigheid, en om kracht onszelf te beheersen wegens onze natuur, zwakheden en begeerten.

Wij moeten Hem vragen om het levendig geloof van Jezus Christus om God volkomen te vertrouwen — te weten dat zijn weg en zijn wetten juist zijn — en dat Hij achter zijn wil, zijn wetten en zijn beloften aan hen die Hem dienen staat en ze gestand zal doen.

8. Wat is de volgende smeekbede in het samenvattende gebed van Jezus? Matth. 6:11. Kunnen we dit in vertrouwen vragen, als we eerst Gods Koninkrijk en zijn gerechtigheid zoeken? Vers 33; 1 Joh. 3:22.

Ofschoon niet het allerbelangrijkste is dit verzoek toch noodzakelijk. Wij kunnen God oprecht vragen in onze dagelijkse behoeften te voorzien zolang wij eerst de geestelijke dingen van God, zoals het houden van zijn geboden, zoeken.

Bij onze persoonlijke verzoeken kunnen we onze behoeften nader preciseren en God vragen ons te helpen ons eigen aandeel te doen. God kent onze behoeften zelfs nog voordat wij Hem wat vragen (Matth. 6:8). Hij heeft echter niet beloofd automatisch te schenken wat wij vragen.

9. Is ons „dagelijks brood” tweeledig? Matth. 4:4. Wie is volgens Jezus het geestelijke „brood des levens”? Joh. 6:35.

Als wij door middel van dagelijks gebed naar God gaan en door middel van dagelijkse bijbelstudie Christus in ons opnemen, zal Hij tevens in onze dagelijkse geestelijke behoeften voorzien. Wij hebben evenveel behoefte aan dagelijks geestelijk voedsel als aan fysiek voedsel — en God belooft ons beide te geven, indien wij Hem erom vragen en ernaar streven zijn wegen te leren kennen.

10. Moeten wij ook om vergeving van onze zonden vragen? Matth. 6:12 („schulden” zou eigenlijk als *zonden* vertaald moeten zijn).

Het is noodzakelijk dat wij oprecht onze dagelijkse zonden erkennen en ons ervan bekeren, en

vervolgens aan God vragen ons te vergeven. Laten wij er ook aan denken dat wij vragen om vergeving van „onze” zonden, niet slechts van *mijn* zonden. Wij moeten leren ook voor andere geestelijk verwekte christenen goddelijke liefde en sympathie te hebben.

11. Moeten wij zelf ook vergevingsgezind jegens anderen zijn? Vers 12, 14-15.

Wij kunnen pas Gods vergeving vragen nadat wij eerst zelf anderen hebben vergeven. Als wij ons niet kunnen bevrijden van gevoelens van verbittering of haat jegens anderen, moeten wij God vragen ons te reinigen en de geest van haat te vervangen door zijn geest van liefde, zodat onze gebeden niet zullen worden geblokkeerd.

12. Wat is het laatste verzoek van het voorbeeldgebed van Jezus? Matth. 6:13, het eerste gedeelte. Maar staat er niet ergens anders in de Bijbel dat God niemand in verzoeking brengt? Jak. 1:13. Is het niet veeleer de duivel en zijn demonen die ons besluipen in afwachting van een kans om ons te misleiden en zelfs te vernietigen als we niet op onze hoede zijn? 1 Petr. 5:8.

Jezus' woorden van Mattheüs 6:13 zouden vanuit het oorspronkelijke Grieks beter vertaald kunnen worden als: „Leid ons niet in pijnlijke beproevingen, maar verlos ons van de boze.” God verzoekt niemand, maar Hij staat wel toe dat wij door onszelf of door de listen van Satan de duivel in beproevingen en moeilijkheden verzeild raken, indien wij niet dicht bij God blijven en iedere dag zijn hulp en leiding zoeken.

Dagelijks moeten wij ernstig bidden dat God ons niet toestaat in pijnlijke beproevingen of verzoeken te raken, en dat Hij ons de geestelijke hulp geeft alle verkeerde begeerten te beheersen en dagelijks zijn wil te doen.

13. In wiens naam moeten we erkennen dat we bidden, alvorens wij onze gebeden afsluiten? Joh. 16:23.

Als Gods kinderen kunnen we met recht de Vader ergens om vragen „in Jezus' naam”, als wij weten dat het zijn wil is — dat zijn gezag achter ons verzoek staat.

14. Hoe moeten wij volgens Jezus onze gebeden afsluiten? Matth. 6:13, het laatste gedeelte.

Zoals Jezus het geïnspireerde voorbeeld van een gebed begon met lof en aanbidding van God, zo eindigt het. Dit herinnert ons er opnieuw aan tot wie wij bidden en aan het karakter en het ambt van de ware God die over alle volken heerst.

Tenslotte moeten we bevestigen dat wat we gebeden hebben zo is, en dat we het werkelijk menen door het gebed te besluiten met „Amen”. *Amen* betekent eenvoudig „het zij zo”. □

KERKNIEUWS

LOOFHUTTENFEEST 1982 GROOTSTE BIJEENKOMST OP AARDE

door Herbert W. Armstrong

Begin er nu mee uw aandacht te richten op de meest vreugdevolle acht dagen van dit jaar — waarnaar wordt vooruitgezien en waarvan zal worden genoten door het *grootste* aantal mensen die op aarde bijeenkomen voor een conventie, een vergadering of een feest.

Meer dan 100.000 mensen zullen

in deze tijd van vreugde delen.

Sta eens stil om na te denken over het werkelijke doel en de betekenis van de Kerk waarvan u lid bent. Wij leven in een wereld van ontevredenheid, somberheid, zorgen, frustraties en wanhoop. In zijn onbegrensde *liefde* en barmhartigheid heeft de Allerehoogste God u en mij en al onze medeleden in Christus *uit* deze ongelukkige en doellose wereld gekozen en geroepen. *Waarom?*

Niet alleen om in ons leven zijn geluk en vreugde en gezegende hoop te brengen, maar om ons door zijn Geest en zijn geestelijke kennis *voor te bereiden* om te regeren over en *onderwijs* te geven aan *de gehele mensheid* gedurende de komende duizend jaar en het daaropvolgende grote oordeel, zodat *hun* levens kunnen worden omgevormd in geluk, vreugde en vervolmaking door de *gift* van eeuwig leven — wanneer wij *allen* gelukkig, glorieus, productief

en vol energie voor eeuwig en altijd zullen leven!

We zien nu uit naar het komende Loofhuttenfeest. Op het Feest zullen we ons verheugen door acht dagen lang vooruit te zien naar de tijd dat wij gebruikt kunnen worden om miljoenen en miljarden andere kostbare menselijke levens tot onsterfelijk *goddelijk* leven te brengen!

Allen van wie hart en geest met God zijn verzoend zullen geestelijk verfrist en verkwikt worden door het vreugdevolle vooruitzicht en zullen genieten van een echt Feest door het *geestelijke Woord van God!*

Denk er eens aan hoe belangrijk dit Feest is! Na de terugkeer van de Koning der koningen Jezus Christus zullen allen „van jaar tot jaar heentrekken om zich neer te buigen voor de Koning, de Here der heerscharen, en het Loofhuttenfeest te vieren” (Zach. 14:16).

En er zullen plagen en zware straffen komen op de naties die dat weigeren of veronachtzamen! De mensen zullen gedwongen worden gelukkig te zijn! Dit slaat uiteraard op de sterfelijke mensen die dan zijn overgebleven — niet op de heiligen van Christus die dan onsterfelijk en in het Gezin van God zullen zijn!

Maar nu zijn u en ik nog sterfelijk — en bovenstaande tekst toont ons hoe ernstig het in Gods ogen is dat we dit wonderlijke Feest dit jaar bijwonen. Want misschien wonen wij het bij als onsterfelijk-geboren kinderen van God nog voordat het huidige decennium is afgelopen! Dat is heel goed mogelijk!

Zonder twijfel zijn wij het meest explosieve decennium van de menselijke geschiedenis binnengegaan. Maar het is mogelijk dat God de komende dagen van grote verdrukking zal inkorten en ons nog voordat het decennium voorbij is in het won-

Pastor General Herbert W. Armstrong spreekt tot de gemeenteleden op de feestplaats van Big Sandy in 1981. De heer Armstrong is van plan een openingsboodschap op 16 mm. film op te nemen voor het Feest van 1982. (Foto door Dominick Furlano)

derbaarlijke en glorieuze Koninkrijk van God zal brengen. Vergeet echter niet dat Jezus zei dat niemand de dag of het uur kan weten. Maar Hij zei dat we door de wereldgebeurtenissen wel kunnen weten of het nabij is — of het voor de deur staat!

Het Loofhuttenfeest verbeeldt jaar op jaar voor ons de nu spoedig komende glorierijke duizend jaar van wereldvrede en geluk, waarin iedereen die niet eerder is geroepen de gelegenheid voor eeuwig behoud krijgt! Het zal een wereld zonder Satan zijn! Het zal een wereld zijn onder de liefdevolle regering van Jezus Christus!

Het is voor ons een tijd dat we uit de sleur van het dagelijkse leven in Satans wereld kunnen stappen en acht wonderlijke dagen kunnen genieten samen met andere gemeenteleden in Christus en hun gezin! Het is de enige tijd van het jaar dat God een tijd geeft om te ontsnappen aan en te rusten van onze dagelijkse regelmatige plichten — om samen met gemeenteleden in Christus te zijn; Hem te vereren en vooruit te zien naar zijn utopia!

Dit jaar hebben we 23 feestplaatsen in de Verenigde Staten en Canada. Wereldwijd zullen er in totaal 76 feestplaatsen in 44 landen zijn.

Gemeenteleden, daar God ons het belang van het bijwonen van het Feest toont, is het even belangrijk dat wij allen onze tweede tienden zullen hebben gespaard om onze eigen onkosten te betalen en van het Feest te genieten.

Een deel van die onkosten is natuurlijk wat de Kerk moet betalen voor het huren van zalen en allerlei andere dingen voor het Feest. Stuur dus een tiende van het hele tweede tiendenbedrag naar het kantoor. Geef daarbij aan dat het de tiende van de tweede tienden is.

Wat een zegen van God dat we niet regelmatig bij banken hoefden te lenen gedurende de afgelopen drie jaar en dit jaar tot nu toe. De rentetarieven bij de grootste banken zijn nu al meer dan 20%! Wat een zegen dat we deze grote rentebedragen niet hoeven te betalen! □

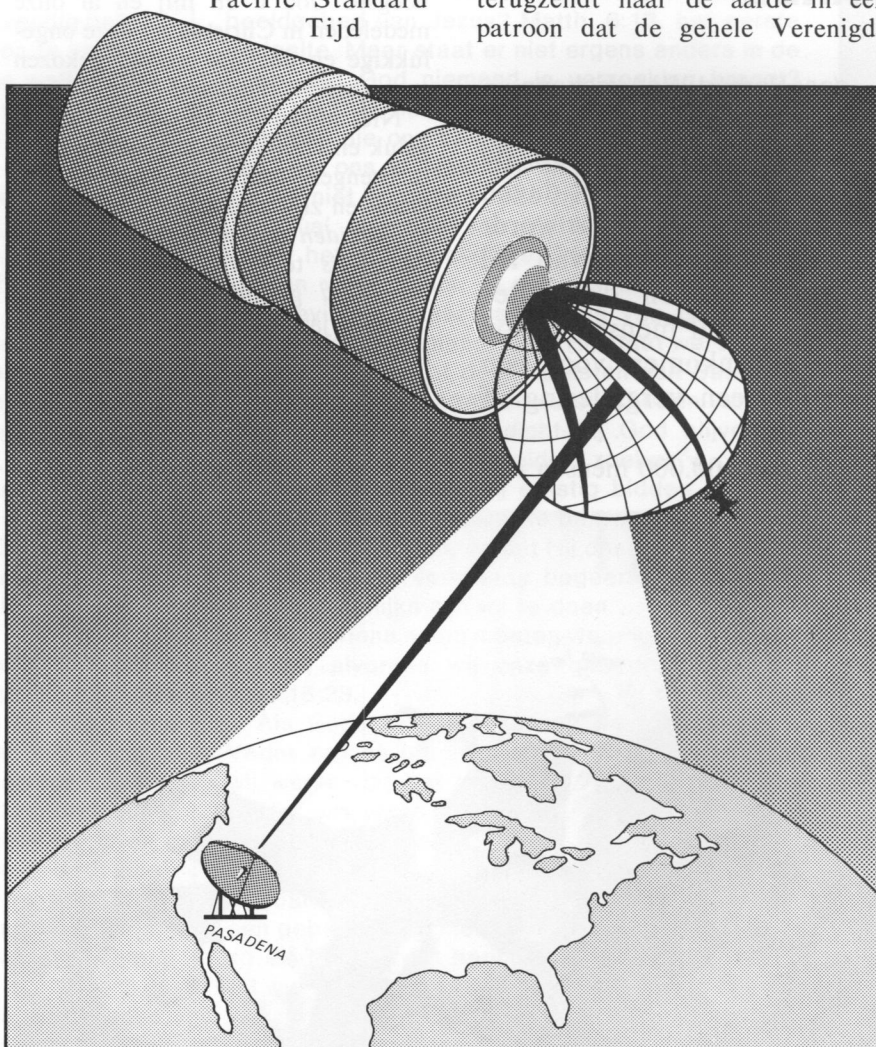
NIEUWE MIJLPAAL VOOR HET WERK: UITZENDINGEN PER SATELLIET

door Larry Omasta

PASADENA — In de geschiedenis van het televisieprogramma *The World Tomorrow* is een nieuwe mijlpaal bereikt. Na acht maanden van plannen en voorbereiden begonnen op 8 januari 1982 om 11.30 uur Pacific Standard Tijd

(PST) de uitzendingen per satelliet. *The World Tomorrow* wordt nu per satelliet naar ongeveer 30 televisiestations in de hele Verenigde Staten uitgezonden. Deze stations registreren het programma op videotape en zenden het later op de geplande tijden uit.

Voor deze uitzendingen per satelliet wordt een duplicaat van de oorspronkelijke film vanuit Los Angeles met microgolven naar een tv-station op aarde uitgezonden. Vandaar worden de signalen naar de Westar IV satelliet gestraald, waar een transponder ze ontvangt en weer terugzendt naar de aarde in een patroon dat de gehele Verenigde

SATELLIETVERBINDING — De bovenstaande afbeelding laat zien hoe de afdeling Media Services van het Werk het televisieprogramma *The World Tomorrow* via de Westar IV satelliet uitzendt naar bepaalde tv-stations. [Illustratie door Ron Grove]

Staten omvat, inclusief Alaska en Hawaii en delen van Canada. [De uitzending wordt door de televisiestations ontvangen met behulp van een z.g. „down link”.]

Deze communicatiesatellieten cirkelen op 35.653 kilometer hoogte boven de aarde met een snelheid die gelijk is aan die van de draaiing van de aarde (geosynchronisatie). Hierdoor blijft de satelliet steeds op hetzelfde punt boven de aarde staan.

De weg die het signaal moet afleggen van de aarde naar de satelliet en terug varieert van 72.000 tot 80.000 kilometer in lengte. Toch gebeurt dit in slechts 270 milliseconden, iets meer dan een kwart seconde.

Zo bereikt in 30 minuten *The World Tomorrow* zijn bestemmingen door het hele land. Deze snelheid staat in scherp contrast tot de veel langzamer „tape syndicatie methode”. Deze houdt in dat van een oorspronkelijke film 60 tot 70 copieën worden gemaakt, die vervolgens per auto of vliegtuig naar de diverse tv-stations worden verstuurd.

Hoewel er nog slechts ongeveer 30 stations van de 142 die het programma uitzenden de satelliet signalen ontvangen, zijn nog 15 andere in afwachting van de apparatuur die hen halverwege 1982 in staat zal stellen van de satelliet gebruik te maken. Als deze ontwikkeling zo doorgaat, zal tegen 1985 80 tot 90% van de stations die *The World Tomorrow* uitzenden het programma door de satelliet kunnen ontvangen.

Binnen de 10 jaar zullen de meeste televisieprogramma's, volgens de verwachting van de deskundigen, de huiskamers binnenkomen door middel van persoonlijke satelliet-schijven (DBS: Direct-Broadcast-Satellites).

COMSAT heeft ruimte aangevraagd in twee vluchten van de space shuttle in 1985 om haar DBS-satellieten in een baan om de aarde te brengen. Door het grote laadvermogen van de shuttle kunnen grotere en krachtiger satellieten in de

ruimte worden gebracht. Deze super-DBS-systemen betekenen dat de ontvangstantennes op aarde, kleiner, goedkoper en gemakkelijker beschikbaar zullen zijn.

Het potentieel hiervan is enorm. Niet alleen is uitzending per satelliet goedkoper, maar het kan uiteindelijk ook betekenen dat de heer Armstrong ogenblikkelijk toegang tot de hele wereld heeft, zonder tussenkomst van overheidsinstanties. In de meeste landen is nu nog alleen overheidstelevisie toegestaan.

Als drie van dergelijke satellieten op de juiste baan rond de aarde worden gebracht, 120 graden van elkaar, kunnen de mensen op ieder continent hetzelfde programma op hetzelfde tijdstip ontvangen. Deze ongelooflijke technologie kan zeer goed de deur openen voor het evangelie, dat dan tegelijkertijd in de hele wereld wordt gepredikt. □

HOROWITZ TERUG IN HET AUDITORIUM

PASADENA — Op 28 februari jl. gaf de pianist Vladimir Horowitz in het Ambassador Auditorium opnieuw een „onovertroffen” recital voor een uitverkocht huis van 1300 mensen, aldus Wayne Shilkret, directeur van de „Performing Arts Series” van Ambassador Foundation.

Het concert, dat door evangelist Ellis LaRavia als een „fantastische gebeurtenis” werd bestempeld, werd bijgewoond door Pastor General Herbert W. Armstrong en enkele leden van de Adviesraad van Ouderlingen. Na afloop had de heer Armstrong in de solistenkamer een onderhoud met de heer Horowitz.

Ongewone ontmoeting

De heer Shilkret merkte op dat deze ontmoeting „ongebruikelijk [was] voor de pianist. Normaal spreekt hij na een concert met nie-

mand, omdat hij uitgeput is. Als hij speelt, zet hij zich tot het laatste sprankje energie in.”

De heer LaRavia, die de pastor general aan de pianist voorstelde, zei dat de heer Armstrong „buitengewoon ingenomen [was] met de uitvoering en de maestro complimenteerde. Maestro Horowitz wilde de heer Armstrong zeer graag ontmoeten en zij spraken dan ook tamelijk lang met elkaar.”

In een later gesprek met de heer LaRavia wees de heer Armstrong opnieuw op het „fenomenale vermogen van Maestro Horowitz en de buitengewone geestdrift en gevoeligheid die uit zijn spel opklinkt”.

De heer LaRavia voegde daaraan toe dat de pastor general ermeê ingenomen was dat het Auditorium zo'n opmerkelijk talent exclusief kon brengen, iets wat volkomen in de lijn van het Auditorium ligt.

De evangelist beschreef de ontmoeting tussen de pastor general en Vladimir Horowitz als „zeer hartelijk en vriendelijk”, en zei dat de heer Armstrong de uitvoering „waarlijk een cultureel evenement” vond.

Recensies in de kranten van Los Angeles onderschreven het commentaar van de heer Armstrong.

„De klank van Horowitz is met niemand te vergelijken”, schreef Donna Perimutter, muziekcriticus van de *Herald Examiner*. „Men doet hem te kort door hem een fenomeen te noemen... de grote snelheid en verbazende helderheid van zijn spel zijn wonderen van menselijk kunnen.”

Magische klanken

Albert Goldberg van de *Times* voegde daaraan toe: „Vanaf het moment dat Horowitz op zijn eigen Steinway aan het werk ging, stond de tijd stil... Horowitz was in een ongewoon indringende vorm; herhaaldelijk toverde hij magische klanken met zo'n verbeeldingrijke oorspronkelijkheid zoals zelfs hij niet altijd weet te bereiken.”

EXCLUSIEF CONCERT — De pianist Vladimir Horowitz speelt voor meer dan 1300 aanwezigen in het Ambassador Auditorium op 28 februari. Pastor General Herbert W. Armstrong had na afloop een ontmoeting met de pianist. [Foto door Scott Smith]

Een week voor het concert kwam de pianist in Pasadena aan om zich op zijn Ambassador-concert voor te bereiden. „Hij bereidt zich voor als een atleet”, merkte de heer Shilkret op. „De vrijdag [26 februari] voor het concert bezocht hij het Auditorium om de akoestiek te inspecteren. Hij had speciaal het Auditorium uitgezocht voor zijn recital aan de Westkust en hij wilde dat alles perfect was.”

De heer Shilkret, die vroeger werkzaam was als publiciteits- en promotiedirecteur van het John F. Kennedy Center for the Performing Arts in Washington, D.C., zei over het recital van 28 februari: „Ik heb hem nooit eerder zo goed horen spelen.”

Gedurende het recital werd de pianist ook gezien door 179 studenten en leden van de faculteit van Ambassador College door middel van een

directe televisieverbinding met de concertzaal in het Loma D. Armstrong Academic Center op de campus.

Plaatsvervangend Rector Ray-

mond F. McNair zei dat de pianist deze uitzending op de campus had toegestaan, want „hij wilde dat de studenten de gelegenheid zouden hebben om klassieke muziek te ervaren”.

Toegiften

Na de uitvoering van werken van Clementi, Chopin, Liszt en Rachmaninoff stak de pianist drie vingers op om het aantal toegiften dat hij zou spelen aan te geven. Mevrouw Perimutter schreef: „Eerst kwam zijn handelsmerk „Träumerei” [van Schumann], dat hij iedere keer stiller en lieflijker speelt dan de keer daarvoor.”

„Vervolgens, na twee vingers te hebben opgestoken, stortte hij zich in een polka van Rachmaninoff met ongelooflijk subtiel vuurwerk en verwaande geestigheid.” Horowitz besloot met een étude van de Russische componist Scriabin.

Na het recital en de ontmoeting met de heer Horowitz, zaten de heer Armstrong en leden van de Adviesraad van Ouderlingen aan een diner op de campus. Verscheidene zakenlieden en andere mensen uit Los Angeles en omgeving waren ook aanwezig, evenals Lucy Martin, vroeger lid van de Pasadena Ambassador faculteit en George Adamson, de oprichter van de Adamson Universiteit op de Filipijnen, tezamen met zijn vrouw Sofia. □

KIOSKHOUDERS — Dit zijn de nieuwe kioskhouders voor de PLAIN TRUTH/ECHTE WAARHEID, die door het Publishing Services Department in Pasadena zijn ontwikkeld. Ze zijn lichter en minder kostbaar dan hun metalen voorgangers en er passen 25 à 30 tijdschriften in. [Foto door Scott Smith]

Wat is de beste leeftijd om te trouwen?

Wat voor kans van slagen heeft een huwelijk tussen teenagers? Bestaat er zoiets als de BESTE LEEFTIJD om te trouwen? Hier zijn de antwoorden, geput uit een schat aan ervaring.

door Herbert W. Armstrong

„Ik dacht dat ik zonder Archi niet kon leven”, zei Gloria, „dus ik dwong mijn moeder om te tekenen. Ik ben 16, en Archi is 19.

„Natuurlijk wilden mijn ouders niet dat ik trouwde. Maar ik dreigde mijn moeder dat als zij niet zou tekenen, ik weg zou lopen of zou zorgen dat ik zwanger werd. Nu zijn we twee maanden getrouwd en er is niets zoals ik dacht dat het zou zijn.

„Getrouwd zijn lijkt helemaal niet op wat ik verwachtte. Ik weet niet precies wat ik nu eigenlijk verwachtte: meer plezier meer romantiek — anders dan nu in elk geval.

De dag na de trouwdag wist ik dat het een grote vergissing was. En het is alleen nog maar erger geworden. Archi is kwaad op mij en vloekt op mij omdat ik niet goed kan koken. Voordat we trouwden had ik ook nooit een bed opgemaakt en daarna merkte ik dat ik niet wist hoe het moest. U weet hoe dat gaat: mijn moeder deed altijd alles voor mij. Ze waste mijn kleren en streek ze; zij kocht ze zelfs voor mij. Ik had thuis

nooit enige verantwoordelijkheid.

„En nu doen Archi en ik niets dan ruziemaken. Hij wilde me geen geld geven toen hij werk had, en nu heeft hij helemaal geen werk. 's Avonds laat hij mij alleen en gaat uit met vrienden. Hij heeft zelfs al afspraken gemaakt met vroegere vriendinnetjes. Ik wil mijn ouders niet vertellen wat een vergissing ik heb gemaakt. Wat moet ik doen? Niets is er zoals ik had gedacht!”

Wat zijn de kansen dat een tiener-huwelijk gelukkig zal zijn en zal slagen?

Is er een bepaalde leeftijd die het beste is om te trouwen?

Maar laten we eerst eens zien *waarom* er tegenwoordig zoveel huwelijken mislukken. Hoe komt het dat er zo'n alarmerende stijging is in *ongelukkige* huwelijken, gebroken gezinnen en echtscheidingen?

Dit heeft niet slechts één reden — er zijn *diverse* oorzaken. Een van de belangrijkste daarvan is *te jong* trouwen! De officiële verslagen — de *feiten* — tonen aan dat minder dan de helft van dergelijke huwelijken standhoudt.

De belangrijkste oorzaken

Een jongen en een meisje „worden verliefd” — of althans dat *denken* zij — en gaan trouwen. In zijn gedachten *behoort zij bij hem*, is met hem verbonden en is, zolang alles goed gaat, een deel van hem. Hetzelfde geldt voor haar.

Maar zodra er iets verkeerd gaat — misschien bevredigt zij zijn verlangens niet; misschien geeft hij haar geen geld of hij is niet meer attent — zodra dus de een op de

Foto's door Roland Rees

tenen van de ander gaat staan, is het gevoel van verbonden te zijn verbroken. Dan komt het *zelf* met de ander in botsing. En de ander is niet langer een *deel* van dat zelf.

Met andere woorden, wat *is* eigenlijk datgene wat zich zo gemakkelijk voor *liefde* laat aanzien?

Echte *liefde* is het *niet*. Het is eerder een gevoel van bekoring — een soort betovering of vervoering, ontvlamd door begeerte, verblind door een onredelijk vuur. Het is een meegesleept worden door het vooruitzicht van hartstochtelijke genoegens. Duidelijk gezegd: het is een opgewonden vooruitzien naar wat iemand verwacht te *krijgen*, te *ontvangen*, te *nemen* van de ander.

Echte en *ware* liefde is in feite een *uitgaande zorgzaamheid*. Het is *uitgaand*, *niet inkomend*. Als het *inkomend* is — zoals de ten onrechte zo genoemde liefde in bijna elke romance — is het in werkelijkheid

bemint het zelf — en zolang zij in staat is, in zijn ogen, dat met zijn *zelf* verbonden deel te blijven, zal hij menen dat hij van haar houdt. Dit werkt zo aan beide kanten. Zolang zij door hem behaagd wordt — *van* hem krijgt wat zij begeert, het gevoel van verbondenheid heeft — zal zij menen van hem te houden.

Het *zelf* is heel eenvoudig zinnelijkheid. Het is de menselijke natuur.

Welke kans van slagen heeft het gemiddelde huwelijk dan? Daar zijn meer factoren dan alleen deze bij betrokken. Maar, zolang ieder van de ander *krijgt* wat zijn of haar *zelf* bevrediging geeft, zolang blijft het huwelijk in stand.

Een andere belangrijke factor was de godsdienst. Tot aan de Eerste Wereldoorlog brachten de religieuze leerstellingen van de Westerse wereld een soort aangeboren overtuiging dat het huwelijk *moet* blijven bestaan „tot de dood ons scheidt”. Als gevolg van deze overtuiging hield een groot deel der huwelijken het uit, maar tegenwoordig zouden ze in echtscheiding zijn geëindigd.

Nog een factor, die tegenwoordig een heel belangrijke oorzaak is, is van economische aard. Vroeger waren vrouwen voor economische zekerheid in hoofdzaak van hun man afhankelijk. Puur *zelfbehoud* hield hen aan hun echtgenoot gebonden — dreef hen ertoe hem te „behagen” onder omstandigheden waarin de moderne vrouw in opstand zou komen. Omdat vandaag zoveel vrouwen zelf een baan hebben, onafhankelijk zijn, zijn zij veel minder genooddaakt tegen hun eigen wensen in, hun man te behagen en zij zijn veel meer bereid hem te verlaten en hun gezin uiteen te laten vallen. Waarschijnlijk waren het trouwens geen echte gezinnen als de vrouw buitenshuis haar werk had.

Een andere factor van belang is het „fifty-fifty”-idee van tegenwoordig

over wie „de broek aanheeft”. Als de man zijn verantwoordelijkheid niet nakomt, neemt de vrouw over. De man was door zijn aard bedoeld de leiding en de verantwoordelijkheid te hebben.

Dit allemaal — en er zijn er nog meer — zijn *oorzaken* van de gebroken gezinnen van vandaag. En zij zijn een *barometer* voor de *val* van de beschaving — het *teken aan de wand* dat de doodstraf uitspreekt over de moderne maatschappij!

Natuurlijk is nog een heel belangrijke factor „de nieuwe moraal”, wat gewoon een verkeerde benaming voor de laagste immoraliteit is.

Maar doe al deze factoren van de onvolwassenheid, van het onvoorbereid zijn, van de onervarenheid van teenager-huwelijken bij elkaar en niemand zal er moeite mee hebben te begrijpen waarom een huwelijk tussen teenagers minder dan een fifty-fifty kans heeft te zullen overleven!

Bestaat er dan wel zoiets als de beste leeftijd om te trouwen?

Die bestaat zeker!

Een tijd geleden leidde ik een huwelijksceremonie in de statige Memorial Hall op de vroegere campus van Ambassador College in Engeland. Mijn op een na jongste kleinzoon, Richard David Armstrong II, die toen 2½ was, vond de plechtigheid zo mooi dat hij zei:

„Mammie, ik wil ook trouwen!”

„Wel,” antwoordde zijn moeder lichtelijk geschrokken, en geamuseerd, „en met wie wil je dan trouwen?”

„Met Karen”, antwoordde de kleine Dicky meteen.

„Maar Karen is net getrouwd. Ze kan nu niet meer met iemand anders trouwen.”

„Nou”, besloot Dicky, „dan trouw ik met Sheila.” Sheila is een erg aardig meisje uit Ierland dat toen op het College zat.

„Maar Sheila is al groot en ze zit op college”, wierp mammie tegen. „Wat doe je als zij niet wil?”

„Dan trouw ik met jou”, kwam het snelle besluit.

We kunnen glimlachen bij het idee van 2- of 3-jarige kinderen die willen trouwen. Het zou wat ongebruikelijk zijn! Het huwelijk is niet voor kinderen bedoeld! Het huwelijk is *voor volwassenen*. Het huwe-

wellust en geen echte *liefde*!

Zolang zij hem behaagt — zolang zij hem het gevoel van bekoring, van zinnelijke vreugde geeft — zolang denkt hij dat hij haar diep bemint. In werkelijkheid bemint hij wat hij van haar krijgt. Dit is het wat hem het gevoel geeft dat zij een *deel* is van wat hij als zijn *zelf* ervaart. Hij

lijk kun je met recht een serieuze zaak noemen!

De leeftijd om kennis te vergaren

Bij hun geboorte weten mensen niets. Wij moeten leren, onderwezen worden — in *alles*. Zonder kennis, of met verkeerde kennis zijn wij hulpeloos — als pasgeboren babies. Maar er zijn dingen die veel mensen niet leren. Een van die dingen is de juiste leeftijd om te trouwen.

Alles wat een volwassene weet, of dat nu klopt of niet, is sinds zijn geboorte zijn verstand binnengekomen.

Hoe verrassend of ongelooflijk het ook mag klinken, het is een feit dat iemand gedurende zijn eerste levensjaar meer leert dan in enig daaropvolgend jaar. Als een 1-jarige baby duidelijk en met een volledige woordenschat zou kunnen spreken, zou je verbaasd zijn hoeveel hij in dat eerste jaar heeft geleerd!

Het tweede jaar leert hij ietsje minder dan het eerste jaar, en het derde jaar weer ietsje minder dan het tweede. In de loop der jaren wordt zijn vermogen om te leren heel langzaam minder. Dit is moeilijk te geloven, want een 2-jarige voegt immers wat hij in zijn tweede jaar geleerd heeft bij wat hij in zijn eerste jaar leerde, dat van het derde jaar komt daar weer bij, en zo gaat dat in de loop der jaren door, zodat de totale hoeveelheid kennis die hij heeft voortdurend toeneemt.

Maar iemand van 60 kan iets op een nieuw en voor hem onbekend gebied niet zo snel en gemakkelijk leren als iemand van 22 of 23. Betekent dit dat een goed-onderlegde man van 60 minder weet dan een jongeman van 22? Natuurlijk niet. Van andere dingen weet hij onnoemelijk veel meer — want hij heeft de verzamelde kennis van al die jaren sinds zijn 22^e toegevoegd aan wat hij toen wist — en bovendien heeft hij veel door *ervaring* geleerd. Dit is een van de redenen waarom „wijsheid met de jaren komt”!

Weliswaar kan iemand, als hij 16 is, *denken dat hij alles weet*. Veel teenagers weten meer dan hun vader of moeder, volgens henzelf. Maar kijk, wat zij nog niet weten is, dat zij niet weten wat zij niet weten! Dat er nog heel wat te leren is.

Maar zo rond de 16 jaar is de gemiddelde tiener met een goed verstand op de leeftijd om te *beginnen* met een wat meer diepgaande studie van de meer ingewikkelde dingen.

Als het lichaam volwassen wordt

Tijdens deze vroege en midden-teenager jaren, gewoonlijk op 12- tot 14-jarige leeftijd, versnelt het fysieke lichaam plotseling zijn groei en ontwikkeling. In één jaar tijd kan het lichaam dan een heel stuk groeien, met allerlei *lichamelijke* veranderingen van kind tot man of vrouw.

Plotseling voelt het meisje of de jongen zich volwassen. Gewoonlijk beseft hij of zij niet dat in deze periode het lichaam een tamelijk plotselinge sprong naar volwassenheid neemt, *terwijl het verstand geen overeenkomstige vooruitgang boekt!* Het verstand gaat gewoon volgens dezelfde jaarlijkse geleidelijke ontwikkelingsgang verder. Het verstand is nog *meer dat van een kind dan van een volwassene*. De belangstelling gaat nog altijd in hoofdzaak uit naar plezier, sport, entertainment. De seksuele volwassenheid wordt plotseling bereikt, ver voor het bereiken van verstandelijke, emotionele en geestelijke volwassenheid.

Een menselijk wezen is niet alleen maar een lichaam. Het huwelijk vereist de volwassenheid van verstandelijke, emotionele en geestelijke kwaliteiten, niet alleen maar fysieke volwassenheid.

Een jongen of een meisje is fysiek in staat vader of moeder te worden jaren voordat hij of zij zich heeft gekwalificeerd om de *verantwoordelijkheden* van het ouderschap op zich te nemen.

Maar door zo plotseling groter en fysiek ontwikkeld te worden *voelt* de jongen of het meisje zich volwassen. Er ontstaat een nieuw bewustzijn voor het andere geslacht. Wat de jonge man of vrouw op deze leeftijd nog niet weet, ik zeg het nog maar eens,

wordt doorgaans totaal niet door hem of haar beseft.

De aantrekkingskracht van de andere sexe werkt als een magneet. Het meisje droomt van haar sprookjesprins, in de jongen ontwaakt de begeerte een aantrekkelijk meisje in zijn armen te houden.

Vaak wordt het meisje verliefd op de liefde en een of andere jongen is dan het centrum van haar fantasie. Vanzelfsprekend ziet zij deze jongen alleen zoals zij hem zich voorstelt, niet zoals hij werkelijk is. Zij is er dodelijk zeker van dat zij van hem houdt. En niemand kan haar uit deze droom wakker maken. Van heel wat werkelijke feiten betreffende deze kalverliefde is zij zich totaal niet bewust.

Maar nogmaals, van datgene wat haar ouders zo duidelijk zien weet zij niet dat zij het niet weet! Zij moet daar bovenuit groeien! Het feit zelf dat zij niet volwassen genoeg is om haar onvolwassenheid te erkennen is het bewijs dat zij voor het

huwelijk nog te onvolwassen is.

In deze periode hebben de ouders een probleem om handen, en zij hebben grote wijsheid nodig om daar op de juiste wijze mee om te gaan.

De voorbereidingsjaren

Maar wanneer wordt een kind nu volwassen? Wanneer is iemand gereed

voor het huwelijk? Het huwelijk is op zich al een carrière. Iemand kan pas na een volledige voorbereiding aan een beroep of een carrière beginnen. Deze *voorbereiding* kan ruwweg in drie stadia worden ingedeeld. Ten eerste, de kleuterjaren, waarin het kind wordt voorbereid op de school. Ten tweede, de schooljaren die voorafgaan aan, ten derde, de meer gevorderde opleiding en gespecialiseerde training voor het werk van de volwassene.

In het algemeen zijn er ook drie stadia van verstandelijke ontwikkeling die parallel lopen met deze voorbereidingsperioden. Ten eerste, de overgang van kleuter naar kind op ongeveer 6-jarige leeftijd. Vervolgens heeft op 16-jarige leeftijd het verstand in de regel genoeg elementaire kennis opgenomen om aan het meer volwassen denken en leren te *beginnen*. In de verstandelijke ontwikkeling is de leeftijd van 16 jaar uiterst belangrijk.

Maar gemiddeld is het verstand pas op 25-jarige leeftijd werkelijk

Dit zijn de *beslissende* jaren van **VOORBEREIDING**. Gedurende deze jaren is het verstand in staat de meer gevorderde kennis, die nodig is *alvorens* iemand zijn volwassen loopbaan kan *beginnen*, sneller op te nemen dan in enige andere periode van het leven. Voor de leeftijd van 16 jaar heeft het verstand de elementaire kennis, die nodig is als basis voor de meer gevorderde studie, nog niet verworven — en het verstand is dan nog niet ontwikkeld om kennis van een meer gevorderd niveau goed te kunnen bevatten. Op 25-jarige leeftijd vindt een verstand dat sinds zijn 16e stil is blijven staan het moeilijk om aan een meer volwassen studie te beginnen.

Vóór de leeftijd van 16 is het verstand eenvoudig niet volwassen. Op deze leeftijd van 16 is het pas gereed om te *beginnen* aan de meer volwassen *voorbereiding* voor hetzij de carrière, hetzij het huwelijk.

Houd evenwel goed in gedachten dat ik spreek over gemiddelde leeftijden. Vanzelfsprekend zijn er uitzonderingen op alle regels — maar mijn ervaring is dat 99 van de 100 in dit patroon passen.

Een volgend stadium van volwassenheid schijnt op ongeveer 30-jarige leeftijd te worden bereikt. Ik heb opgemerkt dat, al bereiken de meeste jonge mensen een zekere verstandelijke volwassenheid als zij 25 zijn, een veel meer complete volwassenheid van verstand, persoonlijkheid, prestatievermogen en invloed op anderen wordt bereikt op de leeftijd van 30 jaar.

De man of vrouw heeft dan naast verdere studie zo'n vijf jaar praktische *ervaring* toegevoegd aan de voorbereidende kennis en de verstandelijke volwassenheid die op 25-jarige leeftijd werd bereikt. Beneden de 25 wordt een jonge man door oudere mensen dikwijls nog „jongeman” genoemd.

Op een of andere wijze wil de ijdelheid in een jongeman van 18 en ouder

dat men hem als *volwassen* beschouwd — als iemand die volkomen volwassen, volledig ervaren is. Hij wil als ouder dan hij is beschouwd worden. Maar zodra jonge vrouwen de 20 of 25 gepasseerd zijn, wil de vrouwelijke ijdelheid meestal dat men hen als *jonger* beschouwd!

De juiste leeftijd om te trouwen

Het feit dat de mens rond zijn 30^e een meer volledige volwassen persoonlijkheid, leiderschap en invloed bereikt lijkt volkomen door de Eeuwige God te worden bevestigd. In het oude Israel werden de Levieten op 30-jarige leeftijd tot volledig priester geordineerd — hoewel zij op 20-jarige leeftijd tot de fysieke dienst toetraden.

Jezus Christus, het Voorbeeld van de christelijke wereld, begon zijn actieve ambt pas toen Hij 30 was. Al de jaren ervoor waren jaren van studie en voorbereiding.

De Bijbel geeft geen specifieke en directe instructie of opdracht aangaande de juiste leeftijd om te trouwen. Bij tellingen van volwassenen werden evenwel mensen beneden de 20 door God niet meegeteld. Al lijkt er geen verbod op huwelijken vóór de 20-jarige leeftijd, Gods instructie wijst er wel op dat jonge mensen beneden de 20 als kinderen werden beschouwd. Op 20-jarige leeftijd werden zij als volwassen beschouwd. *Dit betekent echter in geen geval dat zij rond de 20 werden verwacht te trouwen!* Veeleer werd er van hen verwacht in ieder geval *niet* voor hun 20^e te trouwen!

Op grond van feitelijke ervaring is mijn oordeel — en ik denk dat het een gezond oordeel is — dat een jongen of een meisje op tienerleeftijd nog te jong is voor het huwelijk! En bovendien is het mijn oordeel — gebaseerd op een levenslange ervaring met huwelijksproblemen van honderden mensen — dat ook 20 te jong is.

Twee factoren zijn de belangrijkste oorzaken van mislukte huwelijken, in de honderden gevallen die voor raad bij mij zijn gekomen: seksuele onwetendheid, en het getrouwd-zijn beneden de 20. Heel vaak gaan deze twee samen. Een meerderheid van alle ongelukkige of verbroken huwelijken die onder mijn aandacht zijn gebracht was van mensen die *te jong zijn getrouwd!*

volwassen. Op die leeftijd bereikt men een meer definitieve volwassenheid wat betreft verstand, houding en belangstelling. Het verstand heeft dan min of meer zijn eigen gang gevonden.

De jaren tussen de 16 en de 25 zijn van *vitaal belang* voor de voorbereiding van de volwassene op het leven.

Ik weet maar al te goed dat teenagers die *denken* dat zij verliefd zijn niet zullen luisteren. Dat *feit* zelf vormt het bewijs dat zij te jong zijn voor de verantwoordelijkheden van het huwelijk. Het huwelijk is zoveel meer dan romantiek, vrijen en onvolwassen emotionele gelukzaligheid. Duizenden jonge mensen hebben zich er onachtzaam in gestort en hebben op droevige wijze en gedesillusioneerd die les *te laat* geleerd!

Maar naar mijn oordeel is zelfs 20, zeldzame gevallen of omstandigheden daargelaten, te jong voor het huwelijk. Ik kan slechts mijn eigen oordeel geven. Maar dat berust op ervaring. Het berust op feiten en kennis. Het berust op bijbelse openbaring die God ons heeft gegeven. Het berust op honderden gevallen die ik heb meegemaakt.

Maar hier komt het, en jonge mensen zullen er goed aan doen er acht op te slaan — en later zullen zij blij zijn dat zij dat deden! De *beste* leeftijd om te trouwen is voor een man tussen de 24 en 26, nadat hij de daarvoor meest geschikte jaren tussen de 16 en 25 heeft gewijd aan een volwassen opleiding, ervaring en voorbereiding — *nadat* hij de kennis, de voorbereiding en de nodige ervaring heeft verworven om volwassen verantwoordelijkheden aan te gaan — *nadat* hij *zover is gekomen de verantwoordelijkheid van het onderhouden van een vrouw en een gezin op zich te kunnen nemen!*

En de *beste* leeftijd voor een meisje is tussen de 23 en de 25 jaar, wanneer zij de meest geschikte jaren voor voorbereiding heeft gebruikt, en is voorbereid de *plichten* van echtgenote en moeder te aanvaarden — evenals de verantwoordelijkheden van het plannen, het inrichten van een huis, het huishouden goed te doen en een hulp en inspiratie voor haar echtgenoot te zijn.

Mevrouw Loma Armstrong en ik waren beiden 25 toen we trouwden. We waren voldoende volwassen om de verantwoordelijkheden te aanvaarden. Ons huwelijk was *gelukkig*, en onbeschrijflijk gezegend. In feite was het na ons 70^e jaar gelukkiger dan ooit, omdat het voortdurend gelukkiger was geworden. *Wat een zegening!*

Zou je willen dat het jouwe ook zo wordt? Neem dit dan ter harte! Gebruik wijsheid! □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

„Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemen, alsof u iets vreemds overkwame. Integendeel, verblijdt u . . .” (1 Petr. 4:12-13).

Indien u moest kiezen tussen een hoeveelheid goud ter waarde van 100.000 gulden of een zware last om uw geloof te testen, wat zou u dan kiezen? Het goud? U zou de verkeerde keus maken als u dat deed.

God zegt door Petrus: „opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus” (1 Petr. 1:7).

Mozes werd door beproeving gekweld teneinde de kinderen van God te kunnen leiden; toch verkoos hij dit boven de rijkdommen van het koninklijk paleis en het tijdelijke genot van zonde.

David had te lijden onder voortdurende kritiek en valse beschuldiging; zijn vijanden probeerden hem onophoudelijk van de troon te stoten en zijn beproevingen waren soms zo hevig en langdurig, dat het leek alsof God hem *nooit* te hulp zou komen — toch deed God dit elke keer weer!

Echt waar, beproevingen leren ons om geduld te hebben — want het schijnt ons dikwijls een eeuwigheid toe voordat God ons tenslotte bevrijdt. Hoe vaak heb ik dit niet persoonlijk ervaren. Niettemin greep God steeds weer in, voordat het te laat was!

God koos Paulus om een apostel van Jezus Christus te zijn en Hij zei: „. . . Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam” (Hand. 9:16).

En aan het eind van zijn leven schreef Paulus: „maar wij doen onszelf in alles kennen als dienaren Gods: in veel dulden, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden, in slagen, in gevangenschappen [de mensen zouden Paulus tegenwoordig waarschijnlijk een oplichter, een profiteur, een bedrieger of een boef noemen], in oproeren, in moeiten, in nachten zonder slaap, in dagen zonder eten” (2 Kor. 6:4-5). Paulus schetste nog meer van zijn lijden in 2 Korinthe 11:23-28.

Wellicht is het zo, dat een gekozen dienstknecht van God meer beproevingen, moeiten en geloofstests moet doorstaan dan andere christenen — iedere christen zal evenwel vervolging ondervinden en aan vuurproeven, smart, moeiten en geloofstests blootgesteld worden. Al onze lezers, die christen zijn, zullen begrijpen wat ik bedoel. Laten we niet klagen en mopperen. Laten we *geloof* oefenen en geduldig volharden in ons geloof.

Al deze problemen, zorgen en beproevingen worden toegelaten om ons te testen, ons te sterken in geloof en karakter en ons voor te bereiden op de eeuwige vreugde in Gods Koninkrijk. Paulus schreef: „Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden” (Rom. 8:18). □

Conflicten

(Vervolg van pagina 7)

niet verbaasd zijn als we tenslotte aan het einde van een eenzaam triest leven maar weinig vrienden hebben overgehouden (Gal. 5:15).

Karaktertesten doen zich constant voor. Een sleutel om aan het voor deze eindtijd geprofeteerde geestelijke ijs te ontsnappen is om de schitterende gelijkenis van Jezus over de onbarmhartige dienstknecht in herinnering te brengen. De climax staat in Mattheüs 18:33: „Hadt ook gij geen medelijden moeten hebben met uw medeslaaf, zoals ook ik medelijden had met u?”

Dit treft wonderbaarlijk het gevoelige punt. Het diepe bewustzijn van een bekeerd iemand zélf Gods onverdiende pardon nodig te hebben, brengt de vergevingsgezinde houding voort, de zachtmoedigheid en verzoeningsgezindheid, tegengif tegen de geestelijke kanker van verhardheid en wraakzuchtigheid.

Let op het prachtige advies van de apostel Jakobus — in de mooiste woorden beschreven: „Maar de wijsheid van boven is vooreerst rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeggelijk, vol van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd. Maar gerechtigheid is een vrucht, die in vrede wordt gezaaid voor hen, die vrede stichten” (Jak. 3:17-18). □

Ware evangelie?

(Vervolg van pagina 4)

ren van het overtreden van de heerschappij, de wil, de wetten van God. Wat zei Jezus tot de jongeman die Hem vroeg *hoe* Hij het eeuwige leven kon beërven? Hij zei: „Indien gij het leven wilt binnengaan, *onderhoud de geboden*” (Matth. 19:17).

Voorts maakte Hij duidelijk dat Hij naar de *Tien Geboden* verwees, Gods grote geestelijke wet, waarin in principe de gehele plicht van rechtvaardig leven wordt samengevat. Het is een *levenswijze*, en een die *tegen* de menselijke natuur ingaat, en tegen de wegen en gewoonten van deze wereld! Het is de geestelijke grondwet en de levensstijl van het Koninkrijk van God — de levensweg naar vrede in de geest, vrede in de wereld, naar geluk, welvaart en vreugde, kortom de *weg* naar eeuwig leven.

Het Koninkrijk van God zou vandaag gepredikt worden

Jezus verkondigde en leerde het evangelie van het Koninkrijk van God. Maar gaf Hij aan zijn dienaren de opdracht om bij het bouwen van zijn Kerk dit zelfde evangelie te prediken? Laten we nog eens even in de Bijbel kijken:

Over het hoofd?

(Vervolg van pagina 10)

dat we behoren te hebben, missen is een van de voornaamste redenen daarvoor, dat Gods beloften of voorbeelden van wat Hij voor anderen gedaan heeft, ons niet helder voor de geest staan.

Teneinde ons geloof te versterken, biedt het „geloofshoofdstuk” bij uitstek, Hebr. 11, voorbeelden van vervulde beloften — „een grote wolk van getuigen” (Hebr. 12:1). Maar we moeten vertrouwd raken met zulke beloften en de verhalen van deze getuigen om er enig profijt uit te kunnen trekken.

4) Het stelt ons in staat om onze geloofsovertuigingen aan anderen uit te leggen.

Als christenen behoren we te weten waarom we geloven wat we geloven. En indien iemand ons iets

Lukas 9:1-2: „Toen riep Hij de twaalven samen en . . . zond hen uit om het Koninkrijk Gods te verkondigen . . .”

Lukas 10:1-2, 9: „daarna wees de Here nog zeventig aan en Hij zond hen twee aan twee voor Zich uit naar alle steden en plaatsen, waar Hij zelf komen zou. En Hij zeide tot hen . . . geneest de zieken, die er zijn, en zegt tot hen: *Het Koninkrijk Gods* is nabij u gekomen.”

In Jezus' gebed, dat gewoonlijk „het Onze Vader” wordt genoemd, bad Hij: „Uw Koninkrijk kome.” Dan kon het er dus nog niet zijn, en ook nu is het nog niet hier, maar Hij leerde ons te bidden voor de *komst* van zijn Koninkrijk, het enige dat vrede en geluk zal brengen naar deze door zonde verziekte en door oorlog overhoop liggende wereld! „Uw Koninkrijk kome; uw *wil* geschiede, gelijk in de hemel *alzo ook op de aarde*.” De *wil van de Vader* zal geschieden.

Welk evangelie predikten de eerste evangelisten om het geloof dat eenmaal overgeleverd was uit te zenden? Hoe voerde de vroege Kerk de opdracht uit?

Filippus predikte in Samaria! Handelingen 8:12: „Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van *het Koninkrijk Gods* en van de naam van Jezus Christus predikte,

lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen.” Filippus predikte dingen die het Koninkrijk van God betreffen.

En Paulus? Handelingen 20:25, 21: „. . . ik heb rondgereisd met de prediking van *het Koninkrijk* [van God] . . . Joden en Grieken betuigende zich te bekeren tot God en te geloven in onze Here Jezus.”

En let ook op het evangelie dat Paulus aan de *heidenen* verkondigde, nadat hij zich helemaal van de Joden had afgewend.

Handelingen 28:30-31: „En hij bleef de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot hem kwamen, predikende het *Koninkrijk Gods*, en onderricht gevende aangaande de Here Jezus Christus . . .”

En *welk evangelie* zou er volgens Jezus *in onze tijd* worden gepredikt?

Mattheüs 24:14 zegt daarover: „En *dit evangelie van het Koninkrijk* zal *in de gehele wereld* gepredikt worden *tot een getuigenis*” — tot een *getuigenis* — „voor *alle volken*, en dan zal het *einde* gekomen zijn”! — dwz. het einde van dit huidige tijdperk.

Dat is het ware evangelie dat wereldwijd wordt uitgezonden door *The World Tomorrow* — „*in de gehele wereld*”. □

vraagt, behoren we in staat te zijn om een bevredigend antwoord te geven door naar schriftplaatsen te verwijzen welke bewijzen dat, hetgeen wij geloven, waar is.

Het kunnen uitleggen van de doctrines van Gods Kerk is in het bijzonder van belang voor ouders. Zij behoren erop voorbereid te zijn om hun kinderen — en hun kleinkinderen — Gods wegen te onderwijzen (Deut. 4:7-9).

5) Het brengt Gods zegeningen met zich mee.

God zegent hen die zijn Woord met respect en ontzag behandelen. Het bevalt Hem wanneer we zijn wegen trachten te leren.

In de dagen van Josafat was er een herleving van de kennis van God. Josafat zond leraars door het gehele land om onderricht te geven in het Woord van God. „Zij gaven onderricht in Juda en hadden het wetboek des Heren bij zich; zij trokken al de steden van Juda rond en onderwezen

het volk” (2 Kron. 17:9).

En wat was het gevolg? Volgende vers: „en de schrik des Heren lag op al de koninkrijken der landen rondom Juda, zodat zij met Josafat geen oorlog voerden.”

De zaken gingen goed voor Josafat. God zal erop toezien dat de zaken ook goed gaan voor u, als u tracht van Hem te leren, zijn Woord met vreugde bestudeert en de intense studie ervan hoogschat. „Ik verblijd mij over uw woord”, riep David uit, „als iemand die rijke buit vindt” (Ps. 119:162). Als iemand die schatten vindt, als iemand die echt fortuin maakt.

Ziedaar de schatkist op uw bureau of boekenplank. Binnenin bevindt zich onbegrensde rijkdom — meer waard dan al de juwelen, edelstenen, het goud en zilver in de wereld bij elkaar. Voor u. Alles wat u te doen staat is de kist te openen en uzelf te bedienen. □